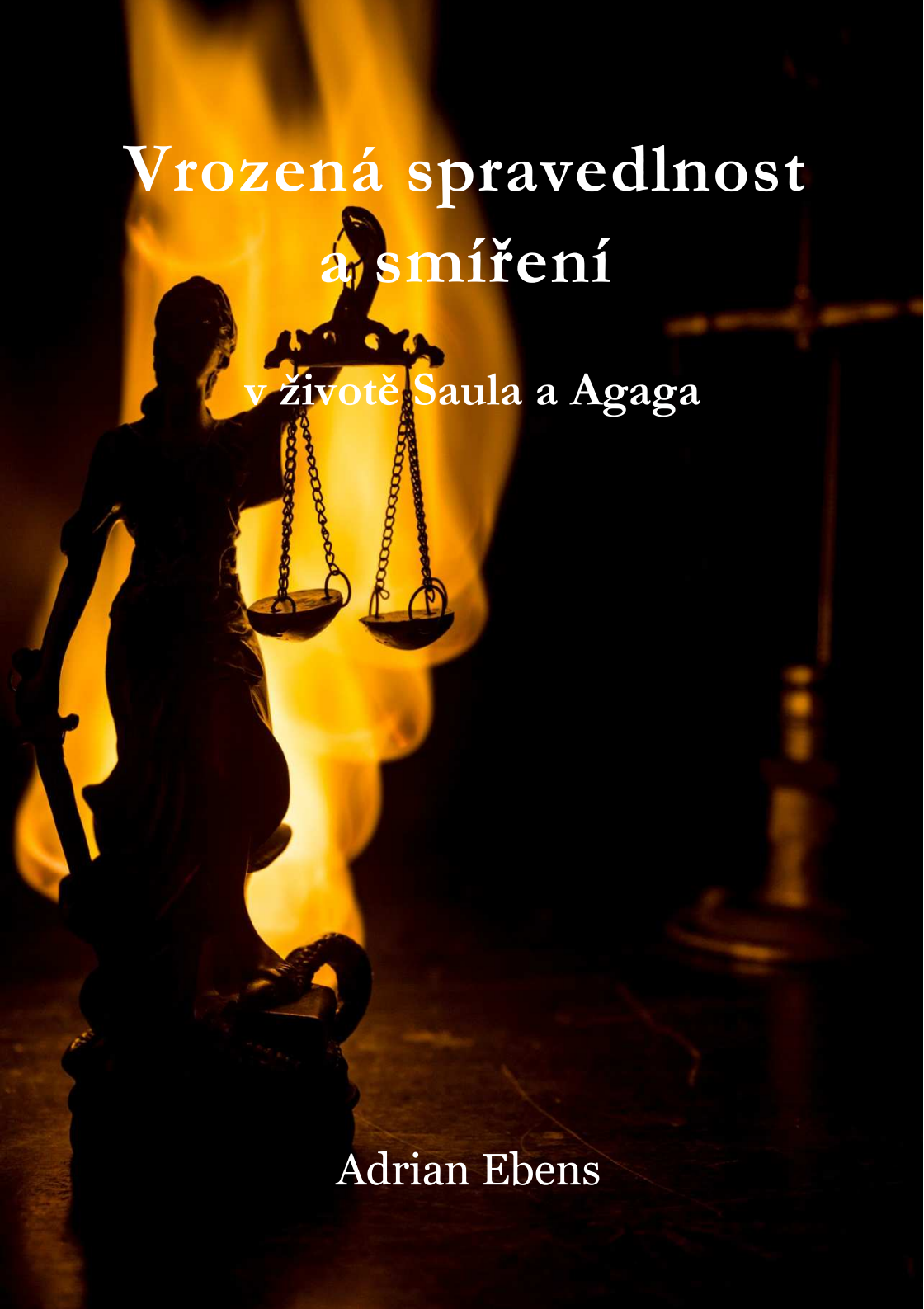

Vrozená spravedlnost a smíření

v životě Saula a Agaga

Adrian Ebens

Vrozená spravedlnost a smíření v životě Saula a Agaga

Adrian Ebens

Možná jste ohledně Kristovy spravedlnosti něco spatřili, ale je tu ještě pravda, která má být vidět jasněji, a tu byste měli ocenit tak drahocennou, jako nějaké vzácné klenoty. Uvidíte Boží zákon a budete ho interpretovat lidem ve zcela jiném světle než jak, jste to dělali v minulosti, protože Boží zákon bude vámi viděn jako nějaké zjevení Boha milosrdenství a spravedlnosti. To smíření, učiněné úžasnou obětí Ježíše Krista, již budete vidět v úplně jiném světle. Spatříte hřích v jeho ohavném charakteru. {ST 13. listopadu 1893, odst. 2}

Vytištěno služebností

maranathamedia.cz

Prosinec 2018

Contents

1. Masakr/vyvrážd'ování dětí	3
2. Definování spravedlnosti	6
3. Představení padělku (podvrhu) spravedlnosti	7
4. Pád satana a jeho andělů	11
5. Pád člověka	12
6. Ústřední problém	13
7. Mosazný oltář	17
8. Mosazný had	19
9. Žárlivý Bůh	21
10. Kontext pro příkaz k zabití Amalekvců	25
11. Hospodinovo prorocství a příkaz ohledně Amálekvců	30
12. Konfrontace se Samuelem	34
13. Smrt Agaga	35
14. Samuelovy rány odhaleny	37
15. Závěr	39

1. Masakr/vyvrážd'ování dětí.

Každý, kdo měl radost býti rodičem, jenž prochází zkouškou porodu a narození dítěte, bude oceňovat posvátnost rodičovského dětského pouta. Scéna dítěte kojeneho z matčina prsu je jedním ze zázraků našeho stvoření. Co by mohlo

být pro naše lidské smysly ještě více nevinnější nebo vzácnější než právě tato scéna? Poslechněte si, jak jí popisují některé matky.

Čas, který jsem strávila kojením svých dvou dětí, byl v mém životě tak zvláštní. Mám úžasné vzpomínky na trávení mnoha příjemných hodin mazlení se a sblížování se s nimi. Když jsem sledovala jejich tvářičky a cítila jejich teplá tělíčka na svém těle, měla jsem pocit hrdosti a štěstí, jelikož jsem věděla, že jsem jim dala ten nejlepší začátek v životě, jaký jsem byla schopna. Nevzdala bych se toho času za nic a občas mi to chybí.

Přirozené kojení je ten nejintimnější akt mezi matkou a dítětem. Kojila jsem své první dítě, kterému je nyní 22 měsíců, a nyní kojím své druhé dítě. Nejen, že je to pro mého drobečka to nejlepší, ale myslím si, že i pro mě to je nejlepší. Opravdu mi to pomáhá milovat své dítě víc. Všechny ty pozdní noci, bláznivé hodiny a nedostatek spánku za to stojí, když vidíte, jak na vás vzhlíží ta droboučká tvářička.

<http://sharethejoysofbreastfeeding.blogspot.com/>

S ohledem na tyto myšlenky se odvážíme zvážít následující verše Písma.

Samuel promluvil k Saulovi: „Hospodin mě kdysi poslal, abych tě pomazal za krále nad jeho lidem, Izraelem; proto teď slyš Hospodinova slova. Tak praví Hospodin zástupů: Chci potrestat Amaleka za to, co provedl Izraeli – že se proti němu postavil na jejich cestě z Egypta. Teď tedy jdi a napadni Amalekovce. Všechny, kdo k nim patří, vyhladte jako proklaté. Nešetři je; pobij muže i ženy, děti i nemluvňata, skot i brav, velbloudy i osly!“
1 Samuelova 15:1-3 (B21)

Zdá se, že Bůh přikázal nejen usmrcení mužů, ale i žen a nemluvňat. Slovo pro nemluvně navíc nese význam kojence, neboli dítě, které je kojeno u prsu matky.

Jsou to právě tyto pasáže, jež způsobují, že miliony lidí se odvracejí od Boha Bible. Profesor Richard Dawkins shrnuje rozpoložení mnoha takových lidí.

Bůh Starého zákona je patrně nejnepříjemnější postavou ve všech fikcích: je žárlivý a je na to hrdý; je malicherný, nespravedlivý, neodpouštějící ovládající šílenec; pomstychtivý, krvežíznivý etnický čistíč; misogynik, homofobní rasista, infanticidní, genocidní, filicidní, nákazu přinášející, megalomaniakální, sadomasochistický, náladově zlomyslný surovec (tyran) - *Richard Dawkins, Iluze o Bohu.*

Když se však křesťané obrátí na své vůdce, aby věděli, jak na tohle reagovat, dostanou takovéto odpovědi.

Jakkoli nám to dnes zní odpudivě, tak tento nemilosrdný druh válčení nebyl technicky „genocidou“. Ne v moderním slova smyslu. Podle většiny biblických učenců to byl ve skutečnosti výraz Božího soudu na Kenáncích.

Jinými slovy, nebyl to ani Jozue, ani Mojžíš, ale samotný Pán, kdo ty modlářské národy ze Zaslíbené země nechal padnout mečem. **Je to naprosto legitimní z přísně teologického hlediska. Koneckonců, Bůh je Ten, kdo dává život. V souladu s tím, On také má pravomoc jej odejmout.** Jeho rozsudek smrti byl jednoduše proveden prostřednictvím Jeho vyvoleného lidu, Izraele. Abychom citovali jednoho komentátora, „Kenaanská civilizace byla tak úplně zkorumpovaná, že soužití s nimi by bylo vážnou hrozbou pro přežití a duchovní blaho hebrejského národa. Zde je Izrael Božím nástrojem soudu proti těm, kteří Boha odmítají ctít.

Webová stránka: focusonthefamily.com/family-q-and-a/faith/christianstruggles-with-biblical-accounts-of-genocide-and-holy-war

Často jsem slyšel výkřik: „Kdo jsme my, abychom zpochybňovali Boha? Bůh si může dělat, co si zamane.“ Zajímalo by mě, jestli ti, kdo říkají tyto věci, si vůbec někdy představili nějakého vojáka, jak odtrhává kojené dítě od své křičící matky a jeho hlavu rozbíjí o zeď. Copak se nikdy sami sebe neptali, zda tyto činy skutečně představují Boha Bible?

Díval jsem se do očí lidem, když jsem se jich ptal, zda věří, že Bůh přikazuje rozsekání na smrt malých dětí, jako reprezentaci Jeho charakteru při soudu. Rozklepal jsem se při jejich odpovědi *ano*, jako kdyby byli nějakým robotem bez jakéhokoli citu nebo chvění, což mohlo připomínat myšlení těch, kteří žijí v diktaturách, jako je Severní Korea. Otevřeně se jich ptát, co chápou, že Boží spravedlnost je, znamená pozvat tutéž věc, aby se stala jim samým. Proto k tomuto vládci musíte vyjádřit lásku a nikdy si neklást otázky kvůli strachu z téže smrti.

Bible ale říká, že dokonalá láska strach zahání, ale uctívat jakéhosi Boha, který zjevuje Svůj charakter jako ten, jenž přikazuje brutální mlácení a zabíjení kojících se dětí, nemůže nikdy splnit ono zaslíbení života bez strachu.

Otázka tedy zůstává. Jak vysvětlíme tento a další příběhy, které zahrnují smrt žen, ale zejména malých dětí?

2. Definování spravedlnosti

Bible nám říká, že Bůh je spravedlivý.

Spravedlnost a právo¹ jsou základ tvého trůnu; milosrdenství a věrnost kráčejí před tebou. Žalm 89:15

Přirozená otázka, která následuje, zní: „Co je biblická definice spravedlnosti?“ Než odpovíme na toto, musíme zvážit následující.

Vždyť moje myšlení nejsou myšlení vaše, ani vaše cesty nejsou cesty mé, je Hospodinův výrok. (9) Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše. Izajáš 55:8-9

To tedy znamená, že od přirozenosti se naše lidské myšlenky o spravedlnosti liší od Božích myšlenek na spravedlnost. Co dělá věci ještě těžšími je, že my lidé si od přirozenosti myslíme, že Bůh přemýšlí jako my.

Posadíš se, mluvíš proti svému bratru, haníš syna své matky. (21) Takto jsi jednal a já jsem mlčel. **Představoval sis, že jsem jako ty.** Kárám tě a předložím ti to před oči. Žalm 50:20-21

Takže, jak se to stalo? Jak se naše myšlenky staly odlišnými od myšlenek našeho nebeského Otce? Výchozí bod odklonu nastal v zahradě Eden.

ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš. Genesis 2:17

Bůh na začátku detailně osvětlil trest za neposlušnost Jemu. Aby byla k dispozici schopnost si vybrat či zvolit, lidstvo bylo uvědomeno o jistém stromě uprostřed zahrady, též nazývaným „stromem poznání dobrého a zlého“.

¹ Překlady CSP, MPCZ, CEP spravedlnost a právo; BKR Spravedlnost a soud; B21 Právo a spravedlnost

Aniž bychom zabíhali do všech těch hebrejských významů věty - „jistě zemřeš,“ podívejme se na Youngův doslovný překlad.

a ze stromu poznání dobrého a zlého, z něho nejz, protože v den tvého jedení z něho – umírajice, zemřeš. Genesis 2:17 (Youngův překlad)

ale ze stromu poznání dobra a zla, z něho jíst nebudeš, neboť v den svého pojedení z něho jistotně budeš muset umřít. Genesis 2:17 (MPCZ)

3. Představení padělků (podvrhu) spravedlnosti

Ohledně způsobu smrti nebylo naznačeno nic. Ta slova jednoduše konstatovala, že se začne jakýsi proces, který povede k smrti, pokud by z tamtoho stromu pojedli. Satan se vložil na místo mezi neposlušností a konečným výsledkem smrti. On rozvinul myšlenku, jak by spravedlnost měla fungovat, a poté ji projektoval (promítl) na Boha.

Na začátku velkého sporu satan prohlásil, že je nemožné být poslušen zákona Boží, že spravedlnost se nesrovnává (je v rozporu) s milosrdenstvím a **že nebude možné hříšníka ospravedlnit**, poruší-li zákon. **Každý hřích musí být potrestán, tvrdil satan;** a kdyby Bůh promíjel trest za hřích, nebyl by Bohem pravdy a spravedlnosti. DA str. 761,4

Nejobtížnější bylo zviditelnit Satanovu podvodnou moc. Jeho síla klamat rostla s praxí. Pokud se nedokáže sám bránit, musí obviňovat proto, aby se jevil správný a spravedlivý, **a učinit Boha, aby vypadal jako svévolný a náročný. V tajnosti satan našeptával svou nespokojenost andělům. Zpočátku tam nebyla žádná zřetelná nesympatie proti Bohu; ale semeno bylo zaseto a láska a důvěra andělů byla zakalena. Sladké společenství mezi nimi a jejich Bohem bylo přerušeno. Každý pohyb byl sledován; každá akce byla viděna ve světle, v němž je satan přiměl vidět věci.** To, co satan vštípil do myslí andělů – tu slovo a tam slůvko - otevřelo cestu pro dlouhý seznam předpokladů. Ve svém rafinovaném způsobu Satan z andělů vyloudil výrazy pochybování. Poté, co byl dotazován, obviňoval ty, které již dříve vzdělával. Položil veškerou nelojalnost na ty, které vedl. **On jako jedinec v posvátném úřadě projevil suverénní (arogantní, nadřazenou, panovačnou, povýšeneckou) touhu po spravedlnosti, ale jednalo se o padělek spravedlnosti, který byl zcela v rozporu s Boží láskou, soucitem a milosrdenstvím.** {Review and Herald, 7. září 1897, odst. 3-4}

Lucifer zpočátku žárlil na postavení Krista. Jediným možným způsobem, jak se mohl stát žárlivým, bylo zapomenout, že vše, co měl, pocházelo od Krista a Otce.

Lucifer si přestal vážit vysokých poct jako zvláštního daru od Boha, a proto přestal počítovat vděčnost k svému Stvořiteli. Vypínal se ve své nádheře a povznesenosti a toužil rovnat se Bohu.

Patriarchové a proroci str. 36.3

Andělé byli vyloučeni z nebe, protože nepracovali ve svornosti s Bohem. Spadli ze svého vysokého panství, protože chtěli být vyvýšeni. Přišli aby sami sebe povýšili a zapomněli, že jejich krása postavy a charakteru pochází od Pána Ježíše. *This day with God str. 128.2*

Ten nedostatek vděčnosti v Luciferovi způsobil, že zpochybnil potřebu, aby se andělé řídili Božím zákonem.

Začal našeptávat pochybnosti o zákonech ovládajících nebeské bytosti; naznačoval, že zákony jsou sice nutné pro obyvatele světů, že však **andělé takových omezení nepotřebují**, protože jsou vznešenější a jejich vlastní moudrost je jim bezpečným vodítkem.

Patriarchové a proroci, str. 37

Lucifer zaujal stanovisko, že důsledkem Božího zákona, v nebi a na této zemi existovala křivda. Tohle přineslo vůči Boží vládě obvinění z toho, že je svévolná. Ale to je klam, zarámovaný původcem všech klamů. Boží vláda je vládou svobodné vůle a neexistuje žádný skutek vzpoury nebo poslušnosti, který by nebyl aktem svobodné vůle. {Sign of the Times, 5. června 1901, odst. 4}

Právě na tomto názoru satan zformoval svůj rozbroj proti zákonu. Byl to právě tento bod, kde si satan ustanovil svůj trůn.

[CSP] Žalm 94:20 Což se k tobě připojí **(zkázonosný trůn)**^{v18} působící trápení -- proti všem Božím ustanovením?^{t19}

^{v18} LXX: trůn nepravosti; pod „trůnem“ je zde míněn ten, kdo na něm sedí

^{t19} LXX: působící trápení ustanoveními

Satanova lež, která naznačovala, že andělé mají vlastní (vnitřní) život, je vedla k tomu, že se na Boží zákon dívali jako na svévolný a omezující. Zároveň Satan

chtěl být jako Bůh a založit si svůj vlastní trůn. Jeho myšlenka spravedlnosti byla taková, že hřích proti němu (satanovi) nelze odpustit. Přestupník musí být potrestán a v případě potřeby být zabit násilím. V Satanově vesmíru je každý člověk vlastníkem svého vlastního života, a proto trest vyžadoval sílu, která jej učiní nešťastným nebo jej ukončí.

Odsuzující síla Satana ho vedla k zavedení teorie spravedlnosti neslučitelné s milosrdenstvím. On tvrdí, že jedná jako Boží hlas a moc, tvrdí, že jeho rozhodnutí jsou spravedlnost, jsou čistá a bez chyby. Takto zaujímá pozici na soudní stoličce [trůnu] a prohlašuje, že jeho rady jsou neomylné. Zde přichází jeho nemilosrdná (krutá, nelítostná) spravedlnost, jakýsi padělek spravedlnosti, pro Boha odporný. *Christ Triumphant* p. 11.4

Lucifer změnil způsob, jakým se andělé dívají na vesmír. Jak jsme četli dříve

V tajnosti satan našeptával svou nespokojenost andělům. Zpočátku tam nebyla žádná zřetelná nesympatie proti Bohu; ale semeno bylo zaseto a láska a důvěra andělů byla zakalena. Sladké společenství mezi nimi a jejich Bohem bylo přerušeno. Každý pohyb byl sledován; každá akce byla viděna ve světle, v němž je satan věci přiměl vidět. {Review and Herald, 7. září 1897, odst. [3]}

Téměř polovina andělů zaujala stanovisko Luciferova pohledu na vesmír.

Všechny nebeské zástupy byly předvolány před Otce, aby bylo rozhodnuto o každém případě. Satan bez uzardění oznamoval svou nespokojenost, že před ním byl upřednostněn Kristus. Pyšně povstal a naléhal, že by měl být rovný s Bohem a měl by být přizván do porady s Otcem a rozumět jeho záměrům. Bůh informoval Satana, že jeho tajné záměry budou zjeveny jen jeho Synu a žádal od celé nebeské rodiny, dokonce i od Satana, aby mu projevovali bezvýhradnou, nezpochybnitelnou poslušnost, ale že on (Satan) se ukázal být nehodným místa v nebi. **Poté Satan nadšeně poukázal na své přívržence, kteří tvořili téměř polovinu všech andělů, a vykřikl: Tito jsou se mnou!** Vyženeš také tyhle ty a učiníš takové pusto v nebi? Poté prohlásil, že je připraven vzdorovat Kristově autoritě a bránit své místo v nebi účinností síly, síla proti síle. *Spirit of Prophecy Vol 1.* str. 22.2

Přesto i ten zbytek andělů byl zasažen. Trvalo to až do doby Kristovy smrti než ty satanovy principy byly svrženy na Zem. Věrní andělé zůstali s Otcem a Jeho

Synem, ale Satan implantoval do jejich myslí semena, na něž nedokázali snadno odpovědět. Teprve až na kříži dokázali plně rozeznat Satanovu klamnost.

Satan pochopil, že byl odhalen. Nepadlí andělé i celý vesmír měli možnost sledovat jeho jednání. Sám se projevil jako vrah. **Protil krev Božího Syna, a tím se připravil o náklonnost nebeských bytostí.** Od té doby má omezenou působnost. I kdyby se sebevíc snažil, nemůže již před nebeskými anděly obviňovat Kristovy bratry z toho, že mají černá roucha poskvrněná hříchem. Poslední zbytky soucitu nebeských bytostí se satanem se rozplynuly. TV 489.3, Desire of Ages p. 761,2

Hloubka semen zasazených Satanem do myslí andělů se může odrazit v reakci andělů na odpadnutí a nevděčnost člověka vůči jeho stvořiteli.

Před Kristovým prvním příchodem se zdálo, že svět se vskutku stal hrobem pro veškerou zbožnost. Byla to Satanova stolice; člověk byl v moci toho velkého odpadlíka, bezmocně přijímal jako pravdu jeho lži vůči Bohu a Kristu. **Nebeští andělé se dívali na svět znečištěný hříchem jeho obyvateli a pomysleli si - o co mnohem snazší by bylo vyhladit ho, než reformovat. Sám Boží Syn však přistoupil k dílu reformace.** *Biblické Echo* 8. března 1897,

„Před Kristovým prvním příchodem hřích odmítnutí podříditi se Božímu zákonu se stal všeobecně rozšířeným. Satanova moc očividně rostla; jeho boj proti nebi se stával stále více rozhodnější. Nastala krize. S intenzivním zájmem byla Boží hnutí sledována nebeskými anděly. Měl Bůh vyjít ze svého místa, aby potrestal obyvatele světa pro jejich nepravost? Měl poslat oheň nebo **potopu, aby je vyhladil? Celá nebesa čekala na rozkaz svého Velitele, aby mohla vylít koflíky hněvu na odbojný svět. Jedno Jeho slovo, jeden pokyn a svět by byl zničen. Nepadlé světy by řekly: „Amen. Ty jsi spravedlivý, ó Bože, protože jsi vykořenil vzpouru.“ Avšak „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3,16)** Bůh mohl poslat svého Syna, aby odsoudil, ale On Ho poslal, aby zachránil a spasil. Kristus přišel jako Vykupitel. **Žádná slova nemohou vylíčit dojem, jaký mělo toto hnutí na nebeské anděly.** S úžasem a obdivem mohli pouze zvolat: „V tom je láska!““ {*Odrážet Krista* s. 58,4,5}

Tohle nenaznačuje, že by ti andělé chtěli obyvatele tohoto světa přímo zabít, ale spíše že člověk by měl okamžitě trpět důsledky svých vlastních rozhodnutí.

Pokud by Bůh přikázal uvolnit čtyři větry dříve, než celé lidstvo učiní svoji volbu a ty otázky Velkého sporu budou plně odhaleny, šlo by o akt svévolné síly, avšak princip síly není součástí Božího království.

Bylo třeba zlomit satanovu zrádnou moc, aby temným mrakem mohlo proniknout světlo a svět se mohl vrátit k Bohu. Toho nebylo možné dosáhnout násilím. **Násilí je v rozporu se zásadami Boží vlády. Pán Bůh chce pouze službu lásky a lásku nelze vynutit, získat silou či mocí.** Lásku probouzí jen láska. TV 10.4 *Desire of Ages* str. 22

4. Pád satana a jeho andělů

Během války v nebi Bůh nabídl Luciferovi a Jeho andělům milost pod podmínkou pokání a podřízení se.

Bůh ve svém velkém milosrdenství Luciferovo jednání dlouho snášel. Nesesadil ho z jeho vysokého postavení ihned, jakmile poprvé projevily nespokojenost, ani když později začal šířit své lživé důvody mezi anděly. Trpěl ho v nebi ještě dlouho. **Znovu a znovu mu nabízel odpuštění za podmínky, že uzná svou chybu a podřídí se.** – Velký spor, str. 495, 496

Mnoho Luciferových následovníků bylo nakloněno tuto velkorysou nabídku přijmout, takže Satan zvedl sázky a udělal obrovský skok do tmy tím, že řekl andělům něco, o čem věděl, že je naprosto nepravdivé.

Mnoho Satanových sympatizantů se přiklánělo k uposlechnutí rady věrných andělů a k činění pokání ze své nespokojenosti a ke znovu přijetí do důvěry Otce a jeho drahého Syna. Mocný vzpurník pak prohlásil, že byl obeznámen s Božím zákonem, a pokud by se měl podrobit ponížené bohoslužbě, byla by mu odebrána jeho čest. Už by mu nebylo svěřeno jeho vznešené poslání. **Řekl jim, že on sám i oni teď zašli příliš daleko, než aby se vrátili, a on že těm následkům bude čelit; protože klanět se v poníženém uctívání Synu Božímu – to on nikdy neudělá; dále že Bůh neodpustí, a oni nyní musí uhájit svou svobodu a získat silou postavení a autoritu, jež jim nebyla dobrovolně udělena.** *Spirit of Prophecy*, sv. 1. s. 20,21

Smutné je, že jedna třetina andělů uvěřila satanovi. Oni věřili, že zašli příliš daleko, protože měli za to, že jim Bůh neodpustí. Je to právě tento názor, na kterém byl založen Satanův trůn neboli trůn vystavěný na principech smrti.

Ostatní andělé, kteří následovali Satana, se rozhodli věřit, že jim Bůh odpustí, a byli dychtivě přivítáni zpět do náručí Krista a Otce.

Když Satan mluvil o té lži, že Bůh neodpustí, řekl něco, co bylo nepravdivé ohledně Božího charakteru. Boží zákon je vlastně přepisem charakteru Boha.

Kristus přišel do našeho světa, aby představil Boží charakter, jak je představen v Jeho Svatém zákoně, protože Jeho zákon je přepisem Jeho charakteru. Kristus byl obojí, jak zákon, tak i evangelium. . . . *Christ Triumphant*, str. 339,2

Zákon Boží je právě tak svatý jako Bůh sám. Je zjevením jeho vůle, vyjádřením jeho povahy, výrazem jeho božské lásky a moudrosti. *Patriarchové a proroci*, str. 52.3

Proto tedy když věříme něčemu o Božím charakteru, co je nepravdivé, tak hřešíme. Hřích je přestoupením zákona a zákon je přepisem Božího charakteru. Proto je hřích přestoupením Božího charakteru. Satan zhřešil, když prohlásil, že Bůh neodpustí. Satan zhřešil, když řekl, že Boží milosrdenství a spravedlnost jsou v opozici. Je to tento hřích, který způsobuje smrt, čímž se Satan stává původcem smrti a tím, kdo má moc nad smrtí.

Satan je původcem smrti. *Víra a skutky*, str. 73.4

A protože děti jsou si příbuzné tělem a krví, právě tak se i on stal člověkem, **aby svou smrtí zlomil moc toho, který měl moc smrti (to jest ďábla)**; Žd 2:14, B21

Pokud někdo nevěří, že původce (strůjce) života jim odpustí a pokud jsou na tomto původci závislí kvůli životu, pak samozřejmě zemřou. "Umíraje, zemřeš." Tato víra promítnutá na Boha, totiž že Bůh neodpouští, staví člověka do jakéhosi procesu jisté smrti.

5. Pád člověka

Když člověk snědl ovoce z onoho stromu, tak přijal satanovy lži o Božím charakteru.

Bůh jim řekl, aby se stromu poznání nedotýkali. Ale tu najednou přišel pokušitel a místo toho, aby poslouchali slova Boha, uposlechli pokušitele a řídili se jeho slovy. Jaký byl výsledek? Byli vyloučeni ze svého domovského Edenu. Když se Bůh ptal, řekli Mu o tom. Ten hlas jim řekl,

aby jedli, a oni ho uposlechli. Tehdy bylo kázáno Adamovi a Evě v zahradě Eden první kázání evangelia. Genesis 3:15. ... Kristus pohlédl na náš svět, než do něj přišel, a spatřil, že na lidskou rodinu byla uplatněna satanova moc. A kvůli Adamovým přestoupením satan požadoval celou lidskou rodinu. Poukázal na jejich tragédii a neduhy a zobrazil (odrazil) [je] na Boha. **Satan řekl, že Bůh s nimi nebude mít slitování, a oni by stejně dobře mohli být pod jeho kontrolou.** {Ms16-1893.2-3}

Satan řekl Adamovi a Evě tu samou lež, jakou řekl andělům. Bylo jim řečeno, že Bůh s nimi nebude mít slitování, což znamená, že Bůh jim neodpustí. Bylo jim řečeno, že zašli příliš daleko, a tím pádem mohli být stejně dobře pod jeho (Satanovou) kontrolou. Když Adam padnul, jeho mysl se stala (za)jedno s myslí Satana.

Bůh řekl: „Položím nepřátelství.“ Toto nepřátelství není tedy přirozené. **Když člověk přestoupil Boží zákon, zkazila se jeho povaha — byl v souladu, nikoli v rozporu se satanem.** Nepřátelství mezi hříšným člověkem a původcem hříchu není přirozené. Oba se odpadnutím stali zkaženými. Odpadlík není nikdy spokojen, pokud nesvede svým příkladem druhé a nezíská jejich sympatie a podporu. **Z toho důvodu se padlí andělé a bezbožní lidé spojují do beznadějného společenství.** *Velký spor*, str. 505.2

6. Ústřední problém

Když se člověk stal zlým, přijal myšlení satana, pokud jde o spravedlnost a milosrdenství. Neboli satanova spravedlnost se stala tou lidskou spravedlností. Ellen Whiteová to za nás shrnuje v následujících slovech:

Válčení proti Božímu zákonu začalo v nebi. Satan byl odhodlán vnutit Bohu své myšlenky, svou cestu, přinutit Ho změnit zákon Jeho vlády. To byla příčina války v nebi. Satan pracoval na sympatiích andělského zástupu svým klamným postojem, ale byl vyloučen z nebe, **a nyní je na této zemi odhodlán provádět plány, které [satan] zavedl v nebi.** Pokud dokáže přesvědčit člověka, aby byl nelojální vůči Božímu zákonu, bude mít pocit, že se Bohu pomstil. **Snází se vstípit do myslí lidí své mistrovské podvody, a tímto překrucuje soud a spravedlnost a pošlapává Boží zákon.** Toto dílo – konflikt mezi pravdou a lží – leží u základů zkoušek a soužení, které Boží děti prožívají. Tohle je „zkouška jejich víry“. 12 *Vydané rukopisy*, s. 12. 37.1

Falešné pohledy na spravedlnost a soud zašlapávají Boží zákon. Když hřešíme, Satan nás mučí do uvěření, že Bůh je s námi nespokojen a že nás nutí, abychom se v zoufalství vzdali.

Tím že satan tlačí na duši myšlenkou, že Bůh je s námi nespokojený, tím se nás satan snaží mučit do nevěry (nevíry). Ale my se máme „radovat v Pánu stále“ [citována 1 Petrova 1:6-9]. Pán Ježíš je naše jediná naděje. On je vaše naděje, a já jsem pověřena Jeho jménem, abych vás požádala, abyste vložili celou svou důvěru v Něho [citace Izaiáše 57:15] *Vydané rukopisy, s. 37.2*

Když do zahrady přišel Bůh k Adamovi poté, co zhřešil, Adam vnímal Boží slova skrze optiku Satanova systému soudu. Adam nevěřil tomu, že mu Bůh odpustí. Také věřil, že přijal do vlastnictví svůj vlastní život tím, že jedl ze stromu poznání dobrého a zlého. Jak nyní Adam chápal úmysly Boha vůči sobě se svým novým chápáním spravedlnosti?

I řekl: Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a **ulekl jsem se**, neboť *jsem* já nahý, a ukryl jsem se. Genesis 3:10, MPCZ

Proč se Adam bál?

A osvobodil ty, které **strach ze smrti** po celý život držel v otroctví. Židům 2:15

Proto jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a **skrze hřích smrt**, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili: Římanům 5:12

Adam se bál, že se ho Bůh chystal zabít. Slova, která Bůh řekl, „že v den, kdy pojíte, zemřete“, Adam chápe tak, že Bůh ho zabije. Jelikož Adam vidí spravedlnost stejně jako Satan, on také vidí, že jeho hřích musí být potrestán. Také vidí, že Bůh neodělí milosrdenství. Adam si zdůvodňuje, že Bůh prohlásil, že trestem za Adamův hřích je smrt. Proto se Adam tak bojí, když se k němu Bůh přiblíží a skrývá se kvůli strachu ze smrti.

Ve světle této posloupnosti událostí můžeme začít chápat význam toho, co se bude dít dál.

A řekl: Kdo ti oznámil, že jsi ty nahý? Zda jsi pojedl z toho stromu, jež jsem ti zakázal, abys z něho nejedl? Zdali jsi jedl ze stromu, kterému jsem

přikázal tobě, abys nejedl? (12) A člověk řekl: Žena, již jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi z toho stromu dala, i pojedl jsem. Genesis 3:11-12 MPCZ

Adam má strach, že zemře. Když je dotázán, obviňuje ženu jako onoho činitele a obviňuje Božího Syna jako hlavní příčinu, protože On ji stvořil. Když obviňuje svou ženu, Adam ji ve skutečnosti staví do pozice, kdy jak tomu rozumí, čelí trestu smrti. Ve své mysli byl Adam ochoten ženu obětovat, aby sama sebe zachránil. Toto je projev teologie založené na usmírování (ukojení). Zde se rodí smíření na základě odčinění trestu náhradníkem.

Je velmi důležité, že v té době, kdy Adam padnul, z Božího trůnu se ozval hlas.

Když se Adam podvolil pokušení nepřítele a padl ze svého vysokého a svatého panství, Satan a jeho andělé se radovali. Z Božího trůnu se však ozval jakýsi hlas, který vyslovil slova tajemného obsahu. „Obětní hod ani přídavnou oběť jsi nechtěl, ale prorazil jsi mi uši. Zápal ani oběť za hřích jsi nežádal. Tu jsem řekl: Hle, přicházím. Ve svitku knihy je o mně psáno. Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru.“ [Ž 40:7-10] Když člověk padl, Kristus oznámil Svůj záměr stát se náhradníkem a ručitelem člověka. {Review and Herald, 3. září 1901 par. 3}

Vidíme, že v době, kdy Adam padl, Hospodin dal najevo, že si nepřeje zápal a oběť za hřích. Jistotně je pravda, že Kristus dal sama sebe jako náhradníka za člověka a vzal na sebe lidský žal, ale On nebyl náhradníkem pro Boha v tom smyslu, jako kdyby to byl Bůh, kdo vyžaduje smrt, aby byl uspokojen.

Adam byl ochoten obětovat svou ženu jako svého náhradníka za oběť. Bůh však takové oběti nechtěl, On nikdy oběť nepožadoval. Přesto v Adamově vnímání, nyní ovládaným Satanovým pohledem na spravedlnost, nemůže existovat žádné smíření bez trestu. Adamovo vnímání Božího požadavku bylo, že to musí být smrt. Člověk potom na Boha promítá své myšlenky na spravedlnost a nyní dokonce věří, že božská spravedlnost vyžaduje smrt přestupníka.

Právě skrze tuto myšlenku Satan ovládá tento svět. Právě tento princip způsobil, že spravedlnost se jeví, že je v rozporu s Božím milosrdenstvím.

Spravedlnost a Milosrdenství stály stranou, v opozici jedna vůči druhé, oddělené širokou propastí. Pán, náš Vykupitel, oděl Svě božství lidstvím a za člověka vykoval charakter, který byl bez skvrny nebo vady. Kristus

zasadil Svůj kříž mezi nebem a zemí a učinil z něj objekt přitažlivosti, který sahá oběma směry, a **přitahuje oboje, jak Spravedlnost tak i Milosrdenství přes propast. Ze svého vznešeného trůnu se pohnula Spravedlnost a spolu se všemi nebeskými vojsky se přiblížila ke kříži. Tam viděla toho Jednoho, který je rovný Bohu, jak nese trest za veškerou nespravedlnost a hřích. S dokonalou spokojeností se Spravedlnost poklonila v úctě u kříže a řekla: „To stačí. – Věstník Generální konference, Čtvrté čtvrtletí, 1899, sv. 3, s. 3. 102.**

Je lákavé myslet si ze čtení tohoto posledního citátu, že když se spravedlnost přesunula z trůnu, že to byl Otec. Zdá se, že je nenapadnutelné, když se tam říká, že všechna nebeská vojska se přiblížila ke kříži. Již dříve jsme dokázali, že Satan si ustanovil trůn prostřednictvím falešného systému soudu, který však byl Bohu odporný. Satan byl ten, kdo způsobil, že v myslích andělů i lidí byla spravedlnost v opozici vůči milosrdenství. Tím byly ovlivněny všechny nebeské armády. Opatrně poznamenáváme, že dokud Kristus nezemřel na kříži, teprve potom byl satan natrvalo vykořeněn ze sympatií andělů v nebesích. Jak uvádí Pavel:

A aby **skrze něho smířil všechno se sebou** a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- aby [skrze něho] smířil **vše** jak na zemi, tak **v nebesích**.
Koloským 1:20

Pro sobeckého satana bylo nepředstavitelné, že Bůh se snížil a vyhoví požadavkům spravedlnosti, kterou satan ustanovil. Ta falešná teorie spravedlnosti bez milosrdenství se v podstatě stává výchozí cenou výkupného, která přesvědčuje lidi a anděly, že došlo ke smíření. V žádném období to nebyl náš drahý Otec, kdo od nás byl odcizen. On nepotřeboval výkupné. To my jsme byli od Něho odcizení. My jsme ti, kdo potřebují přesvědčit. Proto čteme:

A téměř všechno se podle Zákona očišťuje krví a bez vylití krve není odpuštění. Židům 9:22

Takto Bůh ustanovil obětní systém jako ujištění člověku, který je zahalen v Satanově padělků spravedlnosti, že mu může být odpuštěno. Obětní systém nebyl něco, co Bůh chtěl; byl to odraz myšlení člověka o náhradníku za trest. Avšak i přes tyto mylné myšlenky Bůh mohl vyučovat patriarchy o Svých něžných milosrdenstvích. Tento obětní systém byl zrcadlem odrážejícím se do srdce člověka. Ukazovalo mu to jeho hříšnost a také že mohl dospět poznání, že poté, co již dříve dovolil, aby byla jeho mysl zkorumpována

satanovou myšlenkou o spravedlnosti, čili že to bude vyžadovat smrt Syna Božího, aby ho to osvobodilo od jeho pocitu viny. Pokud dokážete porozumět této pravdě, pak vás tato pravda osvobodí. On způsobí, že ve vašem srdci přestane oběť krvavá i nekrvavá (obětí i darům konec učiní) jako prostředek k obměkčení rozhněvaného Boha (Da 9:27).

7. Mosazný oltář

O této pravdě máme další důkazy skrze to, že obětina beránka byla obětována na mosazném oltáři.

A z dříví akácií zhotovil oltář vzestupných obětí, jeho délka pět loket a jeho šířka pět loket, čtvercový, a jeho výška tři lokte, (2) a na jeho čtyřech úhlech zhotovil rohy, jeho rohy byly z něho, **a potáhl jej mosazí**^{2 850}. Exodus 38:1-2, MPCZ

[850] Viz Gn 4:22, pozn. 161.

Mosaz (bronz, měď) byl kov zkonstruovaný jedním z potomků Kaina.

A Cillá - i ona porodila, Tuvál-Kajina, kováře všech nástrojů z mosazi¹⁶¹ a železa; a Tuvál-Kajinova sestra byla Naamá. Genesis 4:22, MPCZ

[161] N. „mědi“, „bronzu“, tak i všude dále.

Bible někdy představuje mosaz (měď) jako něco nežádoucího.

Lidský synu, dům izraelský se pro mě stal struskou. **Stali se všichni měď**^{t8} a cínem, železem a olovem uprostřed pece, **struskou ze stříbra**. Ezechiel 22:18 t8 - nebo: bronzem, mosazí

Mosaz (bronz, měď) je slitina vyrobená z mědi a zinku. V lidském těle tyto dva prvky působí proti sobě navzájem. Mají nepřátelský (antagonistický, protichůdný) vztah. Zdá se, že tohle dokonale zapadá do situace, která se objevila v myslích andělů a lidí ohledně vztahu mezi Božím milosrdenstvím a Satanovým padělkem soudu, jenž se zmocnil celého vesmíru. Oni byli proti sobě. Takto nám tedy díky symbolice bronzu Písma ukazují, že tenhle Kříž se odehrává na základě protichůdných zásad. Jakmile se však mysl člověka skrze

² V ostatních překladech BKR – měď, CSP - bronz

kříž znovu napojí na Boží milost, otevře se cesta, aby se jeho mysl zbavila mosazi a měla podíl na stromu života, který obsahuje pouze zlato a stříbro.

Zde jsme uviděli strom života a Boží trůn. Z trůnu vycházela čistá vodní řeka a po obou stranách řeky byl strom života. Na jedné straně řeky **byl kmen stromu a kmen byl i na druhé straně řeky, oba dva z čistého průhledného zlata**. Nejprve jsem si myslela, že jsem viděla dva stromy. Znovu jsem se podívala a viděla, že nahoře se oba kmeny sjednocují do jednoho. Takže toto byl strom života po obou stranách řeky života. Jeho větve se skláněly k místu, kde jsme stáli, **a ovoce bylo překrásné; vypadalo jako zlato smíchané se stříbrem**. {*Christian Experience and Teaching* str. 60.1}

Uvnitř nebeské svatyně není žádná mosaz. Používají se tam pouze kovy ze zlata a stříbra. A proto, až když jsou lidé připraveni na soud, to znamená, když jsou připraveni správně posoudit charakter Boha, pokud jde o Jeho spravedlnost a milosrdenství, pak tito lidé mohou svobodně opustit nádvoří, které obsahuje protichůdné zásady mosazi. Objekty na nádvoří právě již posloužily svému účelu a již nejsou potřeba.

Byla mi dána třtina podobná holi se slovy: „Vstaň a změř Boží svatyni i oltář a ty, kteří se v ní klanějí. (2) **Ale vnější nádvoří svatyně vynech a neměř je, protože bylo dáno pohanům**, kteří budou šlapat po svatém městě dvačtyřicet měsíců. Zjevení 11:1-2

Proto je dar Kříže slavnou explozí světla, které má moc rozbít Satanovu myšlenku spravedlnosti a odstranit z našich srdcí onu mosaznou strusku. Boží milosrdenství je zjeveno skrze naše zvrácené představy o spravedlnosti.

Ten samý princip používá Kristus, když mluví o některých svých podobenstvích. Vezme jejich myšlenky a skrze ně učí Svoji pravdu.

„Zemřel i ten boháč a byl pohřben. A když v pekle pozdvihl v mukách očí, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara. Tu zvolal: „Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni.““ Lukáš 16,23.24. {PM 131.5} **V tomto podobenství se Pán Ježíš dotkl názoru, který byl tehdy rozšířený mezi lidmi**. Mnozí z jeho posluchačů se domnívali, že mezi smrtí a vzkříšením člověk o sobě ví. **Spasitel znal jejich názory a použil jejich předsudky ve svém podobenství, aby jim mohl vštípit důležité pravdy**. Postavil před své posluchače zrcadlo, ve kterém mohli poznat

sami sebe a svůj pravý vztah k Bohu. Použil tehdy běžného názoru, aby objasnil myšlenku, kterou chtěl zvlášť zdůraznit — Bůh neposuzuje žádného člověka podle majetku, protože všechno, co člověk má, mu Bůh zapůjčil. *Kristova podobenství, Perly moudrosti 263.1-2*

8. Mosazný had

K tomuto tématu přidáváme další rozměr prostřednictvím příběhu o mosazném hadovi, který byl vyvýšen na tyči.

Lid mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste nás vyvedli z Egypta, abychom zemřeli v pustině? Vždyť tu není chléb ani voda. Znechutili jsme si tuto mizernou stravu. (6) Hospodin poslal [propustil] na lid ohnivě hady a ti lid kousali. Mnoho lidu z Izraele pomřelo. (7) Lid přišel k Mojžíšovi a řekl: Zhřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě. Modli se k Hospodinu, aby od nás ty hady odstranil. Mojžíš se za lid modlil. (8) **Hospodin řekl Mojžíšovi: Udělej si ohnivého hada a umísti ho na korouhev. I stane se, že každý kdo je kousnut, když se na něj podívá, zůstane naživu.** (9) **Mojžíš udělal bronzového hada a umístil ho na korouhev. I stalo se, když had někoho uštkl a ten se podíval na bronzového hada, že zůstal naživu.** Numeri 21:5-9

Nezdá se to být divné, že Mojžíš měl být poučen, aby udělal obraz o té samé věci, která ty lidi kouše a vyvýšil ji, aby se na ní mohli podívat a být uzdraveni? Nemáme však čas prozkoumat všechny podrobnosti, protože je jich mnoho. Je pravda, že člověk byl kousnut hadem satanem a napil se tak jeho jedovaté myšlenky týkající se spravedlnosti. Bůh tento požadavek splňuje, a tak je Kristus pověšen na kříž, aby splnil požadavky „hadí spravedlnosti“. Tenhle had a všechny nebeské armády se v úctě skloní před křížem. Ti z lidstva, kteří se rozhodnou pohlédnout na kříž, mají nyní přístup k Božímu milosrdenství, protože nyní tomu svobodně věří, jelikož jejich představy o spravedlnosti byly uspokojeny.

Dalším bodem, kterého si zde všímáme je, že podle zákona měli Izraelité přinést oběť za hřích dříve, než mohli mít jistotu, že je Bůh vyslyší. V tomto případě vyzdvížený had na tyči obešel jejich obětní systém a nabídl jim milost pouze skrze víru v toto opatření, které jim bylo dáno.

Židé se ve svém soužení nemohli zachránit před působením ohnivých hadů. Bůh sám mohl zachránit hříšný, vzpurný Izrael skrze svou

nekonečnou moc; přesto to ve své moudrosti neviděl vhodné, prominout jejich přestupky, aniž by neprozkoušel jejich pokání a víru. Bylo od nich požadováno, aby svým vlastním skutkem ukázali svou kajicnost a víru v ustanovení, které Bůh učinil pro jejich uzdravení. Z jejich strany musí přijít skutek. Musí pohlédnout, aby žili. **Tento skutek pohledění ukazoval jejich víru v Syna Božího, kterého onen had reprezentoval.** Pozvednutí toho mosazného hada mělo Izrael naučit lekci. **Předkládali své oběti Bohu a měli pocit, že když tak učinili, vykonali hojné odčinění za své hříchy. Oni se však vírou nespolehali na přínosy Vykupitele, jenž měl přijít, a jehož jejich oběti byly pouhým předobrazem. Ten had, vyrobený z mosazi, který připomínal ohnivého hada, měl být umístěn uprostřed tábora a pozvednut na tyči. To mělo Izraeli ukázat, že jejich oběti samy o sobě neměly více spásnou ctnost nebo moc než měl ten had z mosazi, což mělo v jejich myslích oživit budoucí oběť Syna Božího.** Proto rovněž jejich oběti měly být přinášeny s podrobenou vůlí a kajicným srdcem, a Izraelci měli věřit v zásluhnou oběť Božího drahého Syna. Nikdo nebyl přinucen dívat se na mosazného hada. Všichni mohli hledět a žít, nebo neuvěřit onomu jednoduchému ustanovení, které Bůh učinil, tedy odmítnout pohlédnout a tím zemřít. {*Spirit of Prophecy sv. 1, 316-317*}

Stejně jako byl had vyzvednut na tyči, tak byl Kristus vyzvednut na kříži

A jako Mojžíš vyvýšil hada v pustině, tak musí být vyvýšen Syn člověka.
Jan 3:14

Tento had reprezentoval Božího Syna pouze v tom smyslu, že Kristus splnil požadavky „satanské spravedlnosti“, která zotročila mysl člověka. Světlo kříže bylo tak velké, že nejen že proniklo do zatemnělé mysli člověka, ale ono zbavilo nebeské anděly jakékoli sympatie se Satanem. Chvála nebeskému Otci za dar Jeho Syna na kříži! Skrze smrt na kříži Kristus porazil toho, kdo měl moc nad smrtí skrze svůj padělek spravedlnosti. Ježíš pomocí evangelia přivedl na světlo život a nesmrtnost.

Jako poslední svědectví pro toto porozumění o kříži přidáváme následující tvrzení, které pro nás bude životně důležité, abychom pronikli některými příběhy Starého zákona a jejich skutečným smyslem.

„V tomť jest láska, ne, že bychom my Boha milovali, ale že On miloval nás a poslal Syna svého, obět slitování za hříchy naše“. 1.Jan 4,10. **A zde je jazyk vyjadřující jeho mínění o zkaženém, modlářství propadlém lidu:**

„Jakž bych tě vydal, ó Efraime? Jakž bych tě vydal, ó Izraeli? Kterak bych tě položil jako Adamu, podvrátil jako Seboim? Zkormoucené jest ve mně srdce mé, ano i střeva slitování mých pohnula se. Oz.11,8. Musí se vzdát lidu, pro který učinil taková opatření, dokonce, že poslal svého jednorozeného Syna, vlastní svůj obraz? **Bůh svoluje, aby Jeho Syn byl vydán pro naše přestoupení. Bůh Sám na sebe běře (převezme, přijme, zaujme, předstírá) vůči Nositeli Hříchu (Kristu) charakter nějakého soudce a sama Sebe zbavuje vzácných vlastností otce.** {*Svědectví pro kazatele str. 245.2*}

Tuto myšlenku nelze dešifrovat bez pochopení požadavků na padělek spravedlnosti. Jak to, že Bůh nabývá postavy nějakého soudce vůči nositeli hříchu? Z našeho zatemněného lidského pohledu, aby k nám Bůh mohl dosáhnout tam, kde se nacházíme, On musí uspokojit naše chápání spravedlnosti. Je naprosto nemožné, aby se Bůh ve skutečnosti zbavil toho, že je láskyplným otcem. To klíčové slovo tam je „převezme, přijme, zaujme, předstírá“. Toto převzetí způsobí, že Bůh se jeví jako nějaký soudce a stejně tak se zbaví příjemných vlastností otce. Tato transformace, která se odehrává ve tmě, jež obklopuje kříž, kde Bůh zdánlivě skrývá Svou tvář, má uspokojit požadavky našeho modlářství týkajícího se Boha samého. Jinak řečeno, je to skrze naše modlářství jak se náš Otec stává žárlivým Bohem.

9. Žárlivý Bůh

Uvnitř druhého přikázání je obsažena posloupnost, podle níž Bůh vykonává (udílí) spravedlnost skrze naše „mosazné“ myšlení.

nesmíš se jim klanět a nesmíš jim sloužit, **neboť** [příčinný vztah H3588. To, co přijde, je způsobeno právě napsaným. Nejčastěji se překládá jako protože 466x, když 245x jestliže 166x] já, Hospodin, tvůj Bůh, *jsem* [slovo „jsem“ je dodáno, „kauzální vztah“ by mohl umožnit překlad státi se, nebo obrátit se.] BŮH **žárlivý** [H7067], **navštěvující** [dohlížet, pečovat o, volat ke **vzpomínce**] nepravost otců na dětech, na třetím a na čtvrtém *pokolení* mezi **nenávidícími** mě; Exodus 20: 5

Když se Adam podrobil satanovi, dopustil se modlářství. Tato modloslužba způsobila, že Adam vidí Boha, který má snahu Adama zabít pro jeho přestoupení. Satan řekl Adamovi, že Bůh mu neprokáže milosrdenství. Když Adam tuto myšlenku přijal, Bůh se mu jevil žárlivým a hněvivým.

Všimněte si podobenství, které Ježíš řekl o mužích, kteří měli talenty.

Avšak jeho spoluobčané ho **nenáviděli** a poslali za ním poselstvo se slovy: ‚Nechceme, aby nad námi tento člověk kraloval‘. Lukáš 19:14

Co řekl ten člověk s jednou hřivnou nebo talentem o pánovi?

A přišel jiný a řekl: ‚Pane, hle, tvá hřivna, kterou jsem měl uloženou v šátku, (21) neboť jsem se tě bál, protože jsi přísný člověk: bereš, co jsi nedal, a sklízíš, co jsi nezasel‘. Lukáš 19:20-21

Bible nám říká, že ti, kdo nenávidí Boha, milují smrt.

Ale kdo proti mně hřeší, činí násilí své duši, **všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt**. Přísloví 8:36

Všechno jejich jednání je nesmyslné. Nedodržují dané sliby. A nedovedou nikoho opravdově milovat. Jsou také krutě bezcitní. **Tito lidé znají [vnímají] Boží mravní řád. Dobře vědí, že si zaslouží smrt** každý, kdo ho porušuje takovými špatnostmi. A přece nejenže to dělají sami, ale také souhlasí s těmi, kdo se chovají právě tak jako oni. Římanům 1:31-32 [KurzNZ]

Ti, kdo nenávidí Boha a/nebo jsou bez poznání, vnímají Boží soud tak, že Bůh je vidí jako hodny smrti. Aby však ti, kdo jsou ponořeni do modlářství, věřili, že jim může být odpuštěno, trest musel být uvalen na přestupníky dříve, než mohli uvěřit, že mohou očekávat odpuštění. Aby toto očekávání člověka Bůh splnil, On nám říká, jak vykonává soud vůči těm, kteří Ho nenávidí. Bůh na nich navštěvuje jejich nepravosti do třetí a čtvrté generace.

Když tedy na sebe lidé přivedou důsledky svých vlastních rozhodnutí, Bůh dovolí Sám sobě, aby byli spatřován, jako že na ně uvalí trest. Z hlediska hříšníka Bůh přebírá charakter jakéhosi soudce, který se sám navíc zbavuje příjemných vlastností Otce.

V ničivých přírodních silách, a jak v přírodních živlech, tak i v politických sporech lidí, je Bůh prezentován jako nějaký žárlivý Bůh, který na ně přivádí pohromu. Proč to Bůh dovoluje? Protože, až mezi těmi lidmi zahynou zlí činitelé, aby existoval pocit, že došlo ke spravedlnosti. Neboli, byla učiněna určitá forma smíření, aby lidstvo mohlo být na určitou dobu ukonejšeno ze své kolektivní viny. V Písmech je hluboká moudrost, která uvádí:

Metla a pokárání uděluje moudrost; chlapec však ponechaný své vůli je na hanbu matce. Přísloví 29:15 [HEJCL]

Kdo šetří metly, nenávidí syna svého; ale kdo ho miluje, záhy jej kárá. Přísloví 13:24 [HEJCL]

Matka se může zeptat: Zdali nemám nikdy své dítě trestat? Prut je někdy nutný, když ostatní prostředky zklamou, ale ani zde není nutnost použít metlu, dokud je možné se tomu vyhnout. Pokud ani mírnější prostředky nepomohou, pak musí být potrestáno. Dítě je přivedeno k rozumu trestem, který je však službou lásky. **Často jeden takový trest stačí po celý život.** Dítě si musí uvědomit, že nesmí překročit povolené hranice. Péče o děti, str. 250,1-2

V některých případech dětský smysl pro spravedlnost umožní, aby byla jeho vina odstraněna pouze pomocí prutu. To však nikdy nesmí být prováděno násilím, hněvem nebo se zvýšeným hlasem.

Druhé přikázání je nezbytné pochopit. Vzorec, který obsahuje, odhaluje Boží charakter, pokud jde o Jeho milosrdenství a spravedlnost. Jak jsme již uvedli, Boží zákon je přepisem Jeho charakteru. Jakékoli chápání Boží spravedlnosti, které není v souladu s tímto přikázáním, není skutečným zjevením Jeho charakteru.

Princip Boží žárlivosti v Písmu je vždy spojen s lidem upadajícím do modlářství.

Nesmíte se klanět jinému bohu, protože [H3588 Když] Hospodin, **jehož jméno je Žárlivý, je žárlivě milující Bůh.** Exodus 34:14. [B21]

Hospodina, svého Boha, budeš ctít, jemu budeš sloužit a při jeho jménu budeš přísahat. (14) Nesmíš následovat cizí bohy, žádné z bohů okolních národů. (15) **Vždyť Hospodin, tvůj Bůh, jenž uprostřed tebe přebývá, je žárlivě milující Bůh! Inak proti tobě vzplane hněv Hospodina, tvého Boha, a vyhladí tě z povrchu země.** Deuteronomium 6:13-15 [B21]

Dráždili ho k žárlivosti [H7065] cizími bohy, ohavnostmi ho provokovali ke hněvu. (17) **Obětovali démonům, kteří nejsou Bohem, bohům, jež neznali**, novým, kteří nedávno přišli, o nichž vaši otcové nic nevěděli. (18) Skálu, která tě zplodila, jsi oklamal, zapomněl jsi na Boha, který tě zrodil. (19) Hospodin to viděl a opovrhl jimi kvůli provokaci svých synů a dcer. (20) **Řekl: Skryji před nimi svou tvář, uvidím, jaký bude jejich konec.** Vždyť jsou obojakou generací, syny, u nichž není věrnost. (21) **Oni mě**

dráždili k žárlivosti těmi, jež nejsou Bohem, provokovali mě ke hněvu svými nicotnostmi. Také já je budu dráždit k žárlivosti těmi, jež nejsou lidem, skrze bláznivý národ je budu provokovat ke hněvu. Deuteronomium 32:16-21

Vidíme tedy, že Boží žárlivost nastává kvůli modlářství člověka. Modloslužba vždy znamená ztrátu víry v milosrdenství, protože pouze pravý Bůh má milosrdenství. Satan, tělesný člověk a jejich spravedlnost nemají žádné.

Když otevíráte Bibli, jestliže přestupujete zákon [charakter] Boha, **zdá se vám, že všechny ty hrozby hněvu se týkají vás.** Když povstanete během setkání, abyste vydali své svědectví, bude to plné nevíry a tmy. Vaše svědectví zkreslí vašeho Nebeského Otce. **Bude ho totiž představovat jako neochotného odpouštět, když vy se k němu chcete vrátit,** a před svým sborem tak zneuctíte svého Vykupitele. {*Review and Herald*, March 19, 1889 par. 7}

Kdekoliv vidíme projev Boží žárlivosti a dopad Jeho soudů, je to v reakci na lidské představy o spravedlnosti. Ale vždy to odpovídá onomu vzorci v Exodu 20:5.

Nyní se chceme vrátit k příběhu Saula a podívat se, jak Boží spravedlnost sleduje vzorec druhého přikázání. Než to však uděláme, musíme prozkoumat některá tvrzení, která ukazují, jak Bůh navštěvuje nebo kontroluje nepravost na činitelích zla.

Ničemu zahubí zlo. Kdo nenávidí spravedlivého, ponese vinu. Žalm 34:22

Je to zlo, co zabíjí ty zlé bezbožné, nikoli Bůh. Bůh vůči bezbožnému přebírá postavu jakéhosi soudce, který se zbavuje příjemných vlastností Otce tím, že skryje Svoji tvář ve tmě, zatímco oni čelí důsledkům svého jednání. Tohle je agónie pro Otce a Syna, dovolit, aby se to stalo, žel oni musí respektovat volbu těch, kteří je odmítají. Otec se Synem nemohou bezbožné donutit, aby je uposlechli.

Hospodin se dal poznat, vykonal soud: **Ničema se zapletl do díla svých rukou.** Žalm 9:17

Vylil jsem tedy na ně své rozhořčení, skoncoval jsem s nimi ohněm své zuřivosti, **uvalil jsem jejich cestu na jejich hlavu, je výrok Panovníka Hospodina.** Ezechiel 22:31

Ani mé oko se neslituje a nebudu mít soucit. **Jejich cestu jsem uvalil na jejich hlavu.** Ezechiel 9:10

Vykopal cisternu a vyhloubil ji, a upadl do jámy, kterou udělal. Žalm 7:16

10. Kontext pro příkaz k zabití Amalekovců

Nejprve si všimneme, že celý proces, kdy Izrael chtěl krále, je plodem modlářství.

Izraelité přijali mnoho zvyků svých pohanských sousedů, a tak - do velké míry - obětovali svůj zvláštní, svatý charakter. Jejich uctívání se stalo méně vážným a upřímným. **Postupně ztratili svou úctu k Bohu a přestali oceňovat vysokou čest, že jsou jeho vyvoleným lidem.** Oslněni pompézností (okázalostí) a zobrazením pohanských panovníků unavili svou vlastní jednoduchost a **zatoužili být osvobozeni od vlády svého Božského Panovníka.** Jak od Pána odcházeli, různé kmeny si navzájem záviděly a žálily na sebe. **Konflikty a neshody se zvyšovaly, až marnivé představy spatřovaly, že dosazení krále bude jediným prostředkem, kterým lze obnovit harmonii.** { *Znamení doby*, 12. července 1843 par. 3 }

Celá Saulova kariéra je v kontextu toho, že Izrael odmítá Boha a touží být jako svět. Právě tento proces modlářství vyvolává onu příčinu žárlivosti z Exodu 20: 5. Ten proces zajišťuje, že Pán bude dohlížet na události, aby Izraelci na sebe obrátili své vlastní cesty. To pak uspokojí jejich přemýšlení o spravedlnosti a poskytne příležitost k pokání a milosrdenství.

Zadruhé, žádost o krále byla pro Samuela velkou ranou.

Navrhovatelé byli pečliví, aby uvedli, že v Samuelově funkčním období (administrativě) nenašli žádné chyby; ale zdůrazňovali to, že Samuel bude brzy příliš starý na to, aby jim sloužil, a jeho synové podali důkaz, že jim nelze důvěřovat. Navzdory těmto vysvětlením a provoláním úcty, **Samuel byl hluboce raněn. On považoval tuto žádost za vyslovení nedůvěry vůči sobě a jako přímou snahu odstavit jej na vedlejší kolej. Avšak on své pocity neodhalil.** Kvůli té nevděčnosti lidí nepronesl žádné výtky. Kdyby to udělal, jedno hořké proti-obvinění mohlo napáchat velkou škodu. { *Znamení doby*, 12. července 1843, odst. 7 }

Samuel tomu lidu sloužil věrně celý svůj život. Přinesl do národa velkou reformaci. On byl zraněn jejich nevděčností. Moudře se zdržoval vyjadřování svých pocitů, ale nyní již v Samuelovi klíčilo semeno bolesti.

A Hospodin pravil Samuelovi: „Uposlechni hlasu lidu ve všem, což mluví tobě; nebo ne tebouť jsou pohrdli, ale mnou pohrdli, abych nekraloval nad nimi. Podlé všech skutků těch, kteréž činili od onoho dne, v němž jsem je vyvedl z Egypta až do tohoto dne, kdyžto opustili mne, a sloužili bohům cizím, takť oni činí i tobě.“ 1. Samuelova 8,7-8 **Prorokovi se dostalo výtky, že se rmoutí proto, jak se lid k němu chová. Lid neprojevil neúctu vůči němu, nýbrž vůči autoritě Boha, který ustanovoval vládcu nad svým národem. Ti, kdož si neváží věrného služebníka Božího a zavrhují ho, opovrhují nejen jím, ale i Pánem, který ho poslal. Pohrdají vlastně slovem Božím, výtkami a radami Božími. Odmítají vlastně moc Boží. Patriarchové a proroci, str. 605.1**

Po katastrofě v Gilgálu, když Saul převzal práci kněze a obětoval oběť jako prostředek k posílení morálky lidu před válkou, věci šly se Saulem velmi rychle z kopce.

Saul nevydržel zkoušku. Bůh zaslíbil, že s ním bude, bude-li poslušný. Měl důvěřovat tomuto slibu a trpělivě čekat na božské poučení a vedení. Ale Saul si myslel, že je třeba ihned udělat něco, aby se lidé inspirovali udatností, takže jim přikázal, aby přivedli své zápalné oběti k obětování, a pak troufale zaujal místo kněze a sám je na oltáři obětoval. Tento čin byl křiklavým porušením božského příkazu, totiž že obětovat mohli jen ti, kteří měli být posvěceni k tomuto dílu. **Ke zhoubnému vlivu jeho příkladu navíc výrazně přispěla veřejná povaha činu a vysoké postavení provinilce a tím tak poskytla nezbytně nutné okamžité potrestání.** {*Sign of the Times*, 3. srpna 1882, odst. 3}

Samuel pokáral tohoto tvrdohlavého krále.

V odpovědi na Samuelův jednoznačný dotaz „Cos to udělal?“ se Saul snažil omluvit svůj vlastní počín tím, že popsal vyděšenost lidí a nebezpečí okamžitého útoku od Filištínců. Prorok však opětoval přísnou a vážnou odpověď: - Zachoval ses jako hlupák! Nesplnil jsi rozkaz, který ti dal Hospodin, tvůj Bůh. Vždyť Hospodin by tvé kralování nad Izraelem utvrdil na věky! Teď ale tvé kralování neobstojí. Hospodin si už našel muže podle svého srdce. Jeho určil za vůdce svého lidu, protože ty jsi

nesplnil, co ti Hospodin přikázal. {*Sign of the Times*, 3. srpna 1882, odst. 11-12}

Saul i nadále odmítá činit pokání a stále sama sebe ospravedlňuje.

Saulovi se dostalo Ducha svatého, aby osvětlil jeho rozum a obměkčil jeho srdce. Prorok Boží ho věrně poučil a napomenul ho. Jak velká však byla přese všechno jeho zvrácenost! **Život prvního krále Izraele je truchlivým příkladem toho, jakou sílu mají zlovyky, které si člověk osvojí v raném mládí. Když byl Saul mladý, nemiloval Boha a nebál se ho; a jeho vzpurnost, která nebyla krocena k pokoře, byla vždy náchylná bouřit se proti božské moci.** *Patriarchové a proroci*, str. 622.2

Saul Boha nemiloval a neměl před ním bázeň. Nikdy se nenaučil důvěřovat Mu a poslouchat Ho. Neměl tedy správné ocenění Jeho charakteru. Pán se snažil osvětlit Saula a přitáhnout ho k pravdě, ale žel zůstal tvrdohlavý a odhodlaný až do samého konce.

Krátce poté Bůh žehná Jónatanovi (Jonatovi), aby otevřel cestu velkému vítězství pro Izrael.

Jednoho dne se stalo, že Jónatan, syn Saulův, řekl služebníkov, který nosil jeho výstroj: Pojď, projdeme k pelištejské hlídce, která je na druhé straně. Svému otci to však neoznámil. 1 Samuelova 14:1

Jónatan lezl vzhůru po rukou a po nohou a jeho zbrojnoš za ním. Pelištejci padali před Jónatanem a jeho zbrojnoš je za ním usmrcoval. (14) To byla první porážka, ve které Jónatan a jeho zbrojnoš pobili asi dvacet mužů na pozemku asi poloviny akru. (15) Na tábor, na pole i na všechen lid padl strach. Dokonce i hlídka a nájezdníci se třásli. Země se třásla. Bylo to třesení od Boha. (16) Saulovi strážní v Gibeji Benjamínově viděli, jak dav prchá a utíká na všechny strany. 1 Samuelova 14:13-16

Prostřednictvím jakého úřadu Pán požehnal Jónatanovi?

Andělé nebeští zaštitili Jonatu a jeho druha, bojovali po jejich boku a Filištinští padali před nimi. Země se zachvívala, jakoby se sem blížilo velké množství jezdců a vozů. Jonata v tom poznal znamení božské pomoci a také Filištinští pochopili, že Bůh zasáhl, aby vysvobodil Izrael. *Patriarchové a proroci*, str. 623.3

Andělé chránili Jónatana a jeho zbrojnoše, ale tihle andělé nezabili žádného z nepřátelských vojáků, protože čteme:

Andělé jsou posíláni z nebeských dvorů, ne aby ničili, ale aby strážili a střežili ohrožené duše, aby zachránili ztracené, aby přivedli zbloudilce zpět do stáda. {*Review and Herald*, 10. května 1906.}

Andělé nepřicházejí na Zemi, aby odsoudili a ničili, aby vládli a vynucovali si pocty, ale jsou posly milosrdenství, aby spolupracovali s Velitelem zástupů Páně, aby spolupracovali s lidskými činiteli, kteří vyjdou hledat a zachraňovat ztracené ovce. Andělé mají příkázáno, aby tábořili kolem těch, kteří Boha milují a mají bázeň.
{*Sign of the Times*, 20. listopadu 1893, odst. 3}

Andělé střežili Jónatana a jeho zbrojnoše, protože jejich duše byly v nebezpečí. Nyní, když Saul ví, že jeho království je ohroženo, protože Samuel řekl, že bude vydáno jinému, tak je velmi znepokojen tím, že v Izraeli dochází k vítězství, aniž by on o tom něco věděl! Saul nyní velmi žárlí na své pocty. Bůh bude dohlížet nebo navštíví jeho žárlivost jako trest na Izrael. To vše je součástí projevu Boží žárlivosti, když si lidé zvolí cestu modlářství.

V onen den byli Izraelci vystaveni tlaku. Saul zapřisáhl lid slovy: Prokletý buď muž, který do večera, dříve než se pomstím na svých nepřátelích, pojí pokrm. Nikdo z lidu neokusil pokrm. (25) Potom všechen lid vstoupil do lesa a na zemi byl med. (26) Když přišel lid do lesa, zrovna tekl med, ale nikdo nezvedal svou ruku k ústům, protože se lid bál přísahy.
1 Samuelova 14:24-26

Jónatan tu přísahu neslyšel, a tak si vzal trochu medu, aby se osvěžil. Následovně, když se Saul ptal Hospodina, zda mají pokračovat v boji proti Pelištejcům, nedostal žádnou odpověď. Nyní začal hledat, kde v táboře se nachází hřích. V rámci systému spravedlnosti, ve kterém Saul přemýšlí, Hospodin dopustí, aby los dopadl na Jónatana.

Saul řekl: Nechte padnout los mezi mnou a mým synem Jónatanem. Losem byl vybrán Jónatan. (43) Nato řekl Saul Jónatanovi: Oznam mi, co jsi udělal. Jónatan mu oznámil: Ano, koncem hole, kterou jsem měl v ruce, okusil jsem trochu medu. Ať tedy zemřu. (44) Saul řekl: Ať tak Bůh učíní i mně a ještě přidá, jestliže nezemřeš, Jónatane. 1 Samuelova 14:42-44

Stejně jako Adam, který obviňoval svou ženu, Saul byl ochoten obětovat jednoho ze svého vlastního těla a krve, aby v táboře zajistil odčinění za hřích. Místo aby přijal odpovědnost a činil pokání, raději bude obětovat svého vlastního syna. To navštívení nepravosti kvůli touze Izraele po králi se skutečně začalo projevovat. Saulova nejistota v jeho postavení coby krále znamenala, že jakákoli osoba, která měla propagovat království a způsobit, že lidé se budou radovat, bude považována za hrozbu.

Kdyby byli Izraelští nezasáhli, aby zachránili Jonatovi život, byl by jejich vysvoboditel podle králova příkazu přišel o život. **S jakými asi pochybnostmi se pak lid podřizoval Saulovu vedení! Jak hořce si lidé vyčítali při pomýšlení, že ho sami dosadili na trůn!** Hospodin dlouho snáší lidskou svéhlavost a všem dává možnost, aby poznali své hříchy a mohli jich zanechat. I když se však zdá, že šetří ty, kdož nedbají jeho vůle a pohrdají jeho výstrahami, poskytně jim ve chvíli, kterou sám určí, možnost, aby poznali svou pošetilost. *Patriarchové a proroci*, str. 626.1

Saul ale jenom pociťoval, že jeho syn je před ním samým upřednostňován lidmi i Pánem. Jónatanovo vysvobození bylo přísným pokáráním královny zbrklosti. V předtuše cítil, že jeho kletby dopadnou na jeho vlastní hlavu. Už nepokračoval ve válce s Filistiíny, ale vrátil se domů rozladěný a nespokojený. {*Sign of the Times*, 17. srpna 1882, par. 11}

Člověk ochotný obětovat svého vlastního syna pro svou vlastní zraněnou pýchu musí být spatřován jako člověk pod kontrolou satana. To je v naprostém souladu s Božím slibem navštěvovat nepravosti lidu na lid tím, že bude dohlížet na události tak, aby zlo zabilo bezbožné.

Nyní, když Saul ví, že království od něho má být odejmuto, a vypadá to, že jeho vlastní syn je více favorizovaný než on sám, a lid se bránili jeho autoritě, když se snažil Jonatana zabít, Saul se opět snaží získat svou pověst tím, že půjde do války se sousedními kmeny.

Když Saul získal kralování nad Izraelem, bojoval proti všem svým okolním nepřátelům -- proti Moábcům, proti synům Amónovým, proti Edómcům, proti králům Soby a proti Pelištejcům. Kamkoli se obrátil, vítězil. (48) **Počínal si udatně, pobil Amálekovce** a vysvobodil Izrael z moci těch, kdo ho plenili. 1 Samuelova 14:47 -48

Hřích Saulova zájmu o sebe a žárlivost kvůli koruně budou nyní navštíveny na sousedními národy jako trest za jejich modlářství a vzpouru. To je v naprostém souladu s Exodem 20:5, kde je navštívení nepravosti otců na dětech těch, kteří mě (Boha) nenávidí.

11. Hospodinovo proroctví a příkaz ohledně Amálekovců

Nyní se zájmem pozorujeme, že Saul začal vést válku proti Amalekitským ještě dříve, než byl Bohem vydán příkaz v 1 Samuelově 15:1-3. S velkým zájmem si všímáme, jak Youngův doslovný překlad tlumočí Boží příkaz Saulovi.

„Takto řekl Hospodin zástupů: Uvážil jsem, co učinil Isráelovi Amálék, co mu položil v cestu, když on vystoupil z Egypta. (3) Nyní jdi, **a již jsi Amáléka pobil, a učinil odevzdaným vše, co má, a nesmíš se nad ním slitovávat, nýbrž jsi usmrtil od muže po ženu, od batolete až po kojence, od hovězího dobytčete až po drobné dobytče, od velblouda až po osla.**“
1 Samuelova 15:2-3 (YLT-Youngův anglický překlad podle MPCZ)

Ten text je vyjádřen tak, jako kdyby Saul již tyto kroky provedl. Události 1. Samuelovy 14:48 odhalují, že Saul zamýšlel zničit Amalekovce již dříve. Tato ambice už v něm existovala. Hospodin mu nyní posílá zprávu prostřednictvím Samuela stejným způsobem, jako Noe prorokoval o budoucnosti svých synů.

Proroctví Noemovo nebylo nahodilým oznámením hněvu nebo vyslovením přízně. Neurčilo povahu a osud jeho synů. Ukázalo však, jak proběhne a jak skončí takový život, jaký si každý z nich vybral, a jak se bude vyvíjet povaha každého z nich. Bylo vyjádřením Božího úmyslu s nimi a jejich potomky, přihlížejícím k jejich vlastní povaze a vlastnímu chování. {PP 78.5} Patriarchové a proroci, str. 118.

O Kenaanovi bylo řečeno, že bude služebníkem služebníků. Podle Satanova království to byla zdrcující kletba, ale kdyby učinil pokání a pokořil se, mohl se stát takovým jako Kristus - jako služebník všech.

Posadil se, zavolal Dvanáct a řekl jim: „Chce-li být někdo první, bude poslední ze všech a služebník všech. Marek 9:35

Hospodin Saulovi ukazoval, co v něm bylo. Bůh věděl, jak Saul těmto slovům porozumí, i když se nejednalo o prohlášení laskavosti, a nepoopravilo to osud

v budoucnosti. Ve skutečnosti to byl výraz Božího úmyslu vůči Saulovi vzhledem k Saulově vlastní povaze a chování. Kdyby Saul litoval svého hříchu, mohla by se tato kletba zabíjení žen a dětí změnit na požehnání, jak vidíme v případě Léviho.

Levi byl nejukrutnější a nejmstivější ze synů Jákobových, jeden ze dvou, kteří se nejvíce provinili při lstivém vyvraždění mužů sichanských. Rysy Leviho povahy, které se odrážely v jeho potomcích, přivodily jim Boží odsouzení: „Rozdělím je v Jákobovi, a rozptýlím je v Izraeli.“ [Gn 49,7]. **Ale jejich pokání oddálilo naplnění této kletby; a nakonec jejich věrnost k Bohu, uprostřed odpadlictví ostatních kmenů, způsobila, že kletba byla změněna v projev nejvyšší pocty.** Výchova 148.3

Stejně jako Hospodin nikdy nezamýšlel, aby Abraham obětoval svého vlastního syna, ale zasvětil ho, nebylo to ani Boží přání ani charakter zabíjet ženy a děti. Avšak jelikož jak Saul, tak i Amalekitští se odmítli podřídít Bohu a vybrali si jako svého průvodce Satana, Bůh převzal charakter jakéhosi soudce, jenž je zbaven příjemných vlastností otce. Bůh v zármutku skryl Svou tvář, když hlavy dětí byly roztrženy na kousky o zed'. Saulovo zoufalství držet se své koruny ho vedlo k těmto extrémním akcím zabíjení dětí. Přesto tyto činy byly pouze skutky Amalekitských, které se jim vrátili zpět, protože oni ve své minulosti udělali totéž ostatním.

Amalekité byli toulavý lid, který obýval poušť jižně od Palestiny, mezi touto zemí a Egyptem. Stejně jako většina sousedních kmenů to byli modláři a hořcí nepřátele Izraele. Brzy po exodu napadli Izraelity v poušti Refidim, ale Jozue je zjevně porazil. Amálekovci nebyli mezi národy, jejichž země byla udělena Izraeli, ani jim od Izraele nebylo ublíženo. Tento útok byl tedy zcela nevyprovokovaný. **Bylo to také nejzbabělejší a nejkrutější; tento nepřítel, který se neodvážil riskovat otevřené setkání s Hebrejci, zaútočil a pobil ty, kteří z mdlosti a vyčerpání upadli na konci zástupu.** {*Sign of the Times*, 24. srpna 1882, par. 3}

Hospodin nechce, aby někdo zahynul, ale aby všichni došli pokání. Ellen Whiteová popisuje tento proces Božího soudu.

Hospodin se netěší v pomstě, on přesto vykonává soud na přestupníky svého zákona. Bůh je nucen to udělat, aby zachránil obyvatele Země před naprostou zkažeností a zničením. Aby některého zachránil, musí „odstříhnout“ ty, kteří jsou zatvrzení v hříchu. Prorok Izajáš říká: „Neboť jako na hoře Perasim povstane Hospodin, jako v údolí Gabaonském bude

se hněvat, **aby vykonal své dílo – zvláštní je to dílo – aby učinil své dílo – podivné je to dílo.**“ (HEJCL) Toto dílo hněvu a ničení je pro Něho, kdo je nekonečný v lásce, skutečně podivné a nemilé. {*Sign of the Times*, 24. srpna 1882, par. 15}

Zde je další důkaz, který ukazuje povahu soudu. Ellen Whiteová cituje Izajáše 28:21, čímž ukazuje, že toto dílo týkající se Amalekovců byl podivný čin. Ta dvě slova pro „podivný“ v této pasáži naznačují odvrátit se a stát se cizincem. Další podrobnosti naleznete v mé brožuře Boží podivný čin. Jde tu zde o to, že Bůh se Amalekovců musel vzdát. On se odvrátil a dopustil, aby na ně padlo navštívení Saulova hněvu.

Další vodítko, které ukazuje, že tyto činy souvisejí s navštívením hříchu hříchem, se nachází v 1 Samuelovi 15: 2

Takto praví Hospodin zástupů: **Rozpomenu [H6485]** jsem se na to, co jest činil Amalech Izraelovi, že se položil proti němu na cestě, když se bral z Egypta. 1 Samuelova 15:2 (BKR)

Slovo *rozpomenu* je to stejné slovo, které lze nalézt v Exodu 20:5 pro navštívení. Hospodin tedy navštěvuje nebo se rozpomíná na to, co Amalech udělal. Co nám říká druhé přikázání, že je tím procesem navštívením?

... navštěvující [H6485] nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne; Exodus 20:5

Máme tedy přímé propojení, které nám ukazuje, že Bůh trestá hřích hříchem. On dovoluje, aby následky hříchu přinesly trest na ně. Saul se již dříve rozhodl udělat to sám. V tomto odhodlání Pán vyzkoušel Saula, aby zjistil, zda plně uposlechne, když Hospodin přidá Svůj příkaz k tomu, co již Saul zamýšlel.

Když bylo Saulovi přikázáno zničit Amalekovce, ani na okamžik neváhal. **K jeho vlastní autoritě byl připočten prorokův příkaz** a při výzvě do bitvy se muži Izraelští shlukli pod jeho korouhev. {*Sign of the Times*, 31. srpna 1882, par. 2}

Až do tohoto bodu, Saul vždy nacházel způsob, jak se vyhnout tomu, aby plně činil to, co mu Pán přikázal. S vědomím, že Saul tuto akci proti Amalekitským zamýšlel podniknout, Pán mu dává poselství-zprávu, které mu poskytuje ono pochopení, že Saul má prorockou pravomoc, která ho podporuje v tom, co měl v plánu dělat. Jak král Šalomoun řekl: „přineste mi meč a rozřízněte dítě vejpuř,

abych věděl, co je ve vašich srdcích“, takže Pán vynáší meč proti Amalekvcům, aby mohl poznat, co v Saulově srdci je.

V Saulově sobecké a temné mysli, jestli vůbec dokázal splnit nějaký úkol - a to i podle svého vlastního návrhu, existovala naděje, že Saul do budoucna dojde na místo pokání. Byla to Saulova poslední zkouška.

Toto vítězství bylo zdaleka nejoslnivější, jaké kdy Saul získal, a ono posloužilo ke znovu vznícení oné pýchy srdce, což bylo jeho největší ohrožení. **Božský edikt zasvěcující Amálekovce úplnému zničení byl ale částečně proveden.** Ctižádostivý Saul, aby povýšil čest svého triumfálního návratu pomocí přítomnosti královského zajatce, **si dovolil ušetřit Agaga, divokého a válečnického krále Amalekvců. Tento čin však nebyl bez vlivu na lid. Také oni pocítili, že by si mohli bezpečně troufnout tak trochu odejít od Pánových výslovných pokynů. Proto si sami žádnostivě rezervovali to nejlepší z hejn, stád a tažných zvířat,** a zničili pouze to, co bylo prašivé a odpad. Zde byl Saul podroben závěrečné zkoušce. Jeho pohrdavá neúcta k Boží vůli - projevující se jeho odhodláním vládnout jako nějaký nezávislý panovník - dokázala, že mu nemohla být svěřena královská moc jako Hospodinova zástupce. {*Sign of the Times*, 31. srpna 1882, par. 3-5}

Och, jak Bůh proniká hluboko, aby lidi zachránil. Amalekitští naplnili pohár své nepravosti a jejich záhuba byla jistá. Saul se pod inspirací Satana ve své zuřící nejistotě a žárlivosti rozhodl je povraždit. Kéž by tak dokázal jednat pouze se smyslem pro splnění toho příkazu z nebes, pak by byla šance, že najde pokání a bude žít. Och, jak se Samuel za Saula modlil. Draze jej miloval a volal za Saula celou noc v modlitbě a modlil se za něj.

Zatímco v táboře Saula vládla pýcha a radost, v Samuelově domě byla hluboká úzkost. Jeho intenzivní zájem o blaho Izraele nepolevil. **Stále miloval tohoto statečného válečníka, kterého jeho ruce pomazaly za krále. Bylo to jeho upřímnou modlitbou, aby se Saul mohl stát moudrým a prosperujícím vladařem.** Když mu bylo odhaleno, že Saul byl konečně zavrhnut, Samuel ve své úzkosti „volal k Pánu celou noc“ a prosil o zvrát v tom rozsudku. Příštího rána vyrazil s bolavým srdcem, aby se viděl s chybujícím králem.

{*Sign of the Times*, 31. srpna 1882, par. 6}

12. Konfrontace se Samuelem

Když přišel Samuel k Saulovi, Saul mu řekl: Jsi požehnaný Hospodinu. Naplnil jsem Hospodinovo slovo. (14) Samuel nato řekl: A co to bečení ovcí, jež zní v mých uších, a bučení býků, které slyším? 1 Samuelova 15:13-14

Saul se snaží ospravedlnit své činy a obviňuje z onoho pochybení lid. Výměna se zintenzivňuje.

Protože vzpoura je jako hřích věštby a vzdor je jako zlo domácích bůžků. Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, on zavrhl tebe, abys nebyl králem. (24) Saul řekl Samuelovi: Zhřešil jsem, neboť jsem překročil Hospodinův příkaz i tvoje slova; protože jsem se bál lidu, uposlechl jsem ho. (25) Nyní však sejmi, prosím, můj hřích a vrať se se mnou, abych se poklonil Hospodinu. (26) Samuel Saulovi odpověděl: Nenavrátím se s tebou. Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, Hospodin zavrhl tebe, abys nebyl králem nad Izraelem. 1 Samuelova 15:23-26

Ellen Whiteová činí následující komentář.

Když král uslyšel tento hrozivý rozsudek, vykřikl: „Zhřešil jsem, že jsem přestoupil rozkaz Hospodinův a slova tvá, nebo jsem se bál lidu, a povolil jsem hlasu jejich.“ Saul byl naplněn hrůzou kvůli odsouzení prorokem, **ale neměl, ani v tuto chvíli, skutečný smysl pro enormnost svého přestoupení. On stále vytrvale házel vinu na lid** a prohlásil, že zhřešil kvůli strachu z nich. {*Sign of the Times*, 31. srpna 1882, par. 12}

Samuel měl v úmyslu v tuto chvíli odejít, ale Saul ho prosí, aby zůstal a ctil ho. Vše, na co myslí, je jeho trůn a ochrana.

Dokonce i nyní se Saul bojí pouze osobní hanby a ztráty svého království. Je mnohem více znepokojen odcizením Samuela než nelibostí Boha. Zapřisáhl Samuela, aby prominul jeho přestupky, jako kdyby prorok měl pravomoc zvrátit ten božský rozsudek proti němu. Věděl, že lid má v Samuela větší důvěru než v jeho svého. **Pokud by snad však byl okamžitě pomazán z božského příkazu jiný král, cítil, že jeho vlastní případ je beznadějný. Kdyby ho Samuel odsoudil a opustil, Saul se obával okamžité vzpoury mezi lidem.** Jako poslední možnost Saul poprosil proroka, aby ho poctil před staršími a lidmi tím, že se s ním veřejně semkne v bohoslužbě-uctívání Boha. **Samuel pozůstal, avšak jen jako tichý svědek té bohoslužby.** Bez pokory a pokání nemohlo být

Saulovo uctívání přijato od Pána. {Sign of the Times, 31. srpna 1882, par. 16-17}

Na božský příkaz vyhověl Samuel královi prosbě, aby nebyl důvod ke vzpouře. Král však byl při bohoslužbě pouze němým svědkem. {PP 475.4} Patriarchové a proroci 632,2

13. Smrt Agaga

Nyní se dostáváme do kritického bodu smrti Agaga. Celý Izrael věděl, že Saul udělal špatnou věc a zcela Hospodina neuposlechl. Lid pociťoval vinu tím, že některé z ovcí a skotu odebrali.

Bylo třeba ještě vykonat jeden přísný a strašný skutek spravedlnosti. Samuel musel veřejně obhájit čest Boží a vytknout Saulovi jeho jednání. Patriarchové a proroci str 632.3 {PP 475.5}

Lidské chápání spravedlnosti a smíření je smrt. Kdyby Agag zůstal naživu, potom ta vina za neuposlechnutí rozkazů by visela nad Izraelem. Samuel neměl v úmyslu zůstat na této události, ale bylo mu Hospodinem přikázáno, aby tam zůstal. Jak Bůh přivede Izrael zpět na místo, kde by mohli začít cestu pokání zpět za Bohem? Oni věděli, že je špatné, aby si zvolili krále. Pokud by nebylo učiněno smíření podle jejich smyslu pro spravedlnost, neměli by naději na nalezení skutečného pokání. Předchozí noc, když byl Samuel sám s Bohem, modlil se za Saule a za Izrael se slzami. Teď byl obklopen odpadnutím. Celá práce, kterou investoval do školy proroků a naučil je pravdu, se zdála na pováženou.

Stejně jako Mojžíš, když sestoupil z hory a viděl modlářství lidu, byl pobídnut k akci v horlivosti pro Boha. Mojžíš prosil za lid a proto, aby byla rehabilitována čest Boha, musel být vydán příkaz, pro zabití povstalců. To byl jediný způsob, jak lid měl pocit, že spravedlnost došla po zásluze tak, jak ji oni vnímali.

Nemáme zaznamenán žádný přímý příkaz, aby Samuel Agagovi vzal život. Samuel však ví, že tento muž je urážkou Jehovy a úplným pádem Saula jakožto krále. Samuel byl vzhůru celou noc a je možné, že způsob, jakým byl Agag zabit, odráží hluboké rány, které Izrael Samuelovi způsobil a které se nyní frustrovaně vynoří?

Samuel řekl: Jako tvůj meč činil ženy bezdětnými, tak bude učiněna bezdětnou nad jiné ženy tvá matka. Nato Samuel v Gilgálu před Hospodinem rozsekal Agaga na kusy. 1 Samuel 15:33

Jeden průkopnický adventista k této události přidal následující komentář.

Samuel byl dobrým prorokem od malého dítěte; ale rozsekal Agaga na kousky před Hospodinem v Gilgálu. **Zdá se, že Samuel musel určitě žalostně padnout**, aby se stal tak zatvrzelým, že spáchal vraždu přímo před Hospodinem v Gilgálu! *Stephen Pierce, Review and Herald*, 28. října 1862

I když si myslím, že hodnocení je v tomto kontextu tvrdé, rozsekání tohoto muže na kousky naznačuje horlivost a pravděpodobnou frustraci. Saul chtěl, aby ho Samuel poctil na své oslavě vítězství. Samuel zničil atmosféru večírku kousky Agaga po celé podlaze místnosti. Smrt Agaga poskytla pocit spravedlnosti, kterému Izrael mohl rozumět. Přineslo to v jejich mysli smíření, podobně jako když Pinchas přinesl smíření tím, že zabil Zimrího a Cosbi.

Kněz Pinchas, syn Eleazara, syna Áronova, odvrátil můj hněv od synů Izraele, když uprostřed nich horlil mou horlivostí, **takže jsem ve své žárlivosti neskoncoval se syny Izraele**. (12) Proto řekni: Hle, ustanovuji s ním smlouvu pokoje. (13) Jemu a jeho potomstvu po něm bude věčnou smlouvou kněžství, **protože horlil pro svého Boha a vykonal obřad smíření za syny Izraele**. Numeri 25:11-13

Vidíme zde, že Pinchas byl horlivý pro Boha. Toto je stejné kořenové slovo jako v Exodu 20:5. Pinchas jednal podle svého chápání spravedlnosti. Přestože jeho chápání spravedlnosti bylo padělkem spravedlnosti od Satana, byl to jediný možný způsob, jak lid měl pocit spravedlnosti a smíření. Totéž se stalo s vůdci, kteří byli popraveni v tomto povstání.

Všechno zaklínání Balámovo nedosáhlo u Izraelských toho, co způsobily jejich bezbožné skutky. Izraelští se odtrhli od Boha. **Rána přišla vzápětí a lid si začal uvědomovat hrůznost svého hříchu**. V táboře vypukl strašný mor, jemuž padly v krátkosti za oběť desetitisíce lidí. Bůh přikázal, aby soudci odsoudili vůdce tohoto odpadnutí k smrti. Rozkaz byl hned proveden. **Provinilci byli usmrceni a jejich těla byla pověšena před očima všeho Izraele. Z toho, jak přísně bylo naloženo s jejich vůdci, měli všichni pochopit, jakou ošklivost vzbudil jejich hřích u Boha a jak velký hněv Boží jím vyvolali. Všichni cítili, že trest je spravedlivý**. Lidé spěchali

ke stánku úmluvy a v slzách a v hluboké pokoře se vyznávali ze svého hříchu. Patriarchové a proroci, str. 455,1-2 {PP 338.3-4}

Když lidé viděli smrt vůdců toho povstání, všichni cítili, že tento trest byl spravedlivý. To je spravedlnost, jak jí rozuměli. Každý hřích musí být potrestán, naléhal Satan. Opět se jednalo o případ modlářství a Hospodin následoval kroky z Exodu 20:5. Navštívil na nich jejich nepravosti.

V tomto světle musel být Agag obětován lidskému vnímání spravedlnosti. Když Pinchas usmířil Izrael skrze smrt Zimrího a Cosbi, Samuel učinil smíření pro Izrael skrze smrt Agaga. Toto je smíření, jak jej lidstvo chápe, abychom mohli vidět, jak je učiněno spravedlnosti zadost, a pak uvěříme, že nás Bůh může přijmout. Všechny tyto oběti lidí jsou obětovány na mosazném oltáři. Což je kombinace Božího milosrdenství a Satanovy spravedlnosti. Je to jediný způsob, jak otevřít dveře našich srdcí, abychom mohli vírou vstoupit do Svatyně, která obsahuje pouze zlato a stříbro.

14. Samuelovy rány odhaleny

Jak mnohem jednodušší by bylo, kdyby Agag jednoduše zemřel ve své cele kvůli strachu vyvolaném mrtvicí nebo nějakou nemocí. Existovaly tisíce dalších způsobů, jak tento muž mohl zemřít na přirozené příčiny kvůli nedostatečné ochraně, ale stejně jako Ježíš musel být zachován, aby čelil smrti kříže, tak i Agag musel být zachován, aby čelil popravě mečem. Spravedlnosti muselo být učiněno zadobře podle lidu. Muselo být dosaženo uspokojení, aby se poté mohly otevřít dveře milosrdenství. Bylo také nutné, aby si Samuel uvědomil símě, jež bylo v něm zaseto, když byl hluboce zraněn. Pro nás všechny to je lekce k pečlivému zvážení. Existují hluboké rány, které jsme obdrželi od druhých a které jsme neodpustili, a nepožádali jsme Pána, aby je uzdravil? V budoucnu se znovu vynoří. Modleme se nyní, aby byly skryté hříchy rozpoznány a opuštěny, abychom nebyli použiti jako nějací hříšníci, kteří mají potrestat hřích.

Dalším důkazem, že Samuel jednal v hříchu, když zabil Agaga, je strach ze smrti, který na něj přišel poté, co zabil.

Hospodin řekl Samuelovi: Jak dlouho budeš truchlit nad Saulem? Já jsem ho zavrhl, aby nekraloval nad Izraelem. Naplň svůj roh olejem a jdi. Posílám tě k Jišajovi Betlémskému, protože mezi jeho syny jsem si vyhlédl

krále. **Samuel řekl: Jak mohu jít? Saul o tom uslyší a zabije mě...** 1 Samuelova 16:1-2

To je přesně to, co se stalo Eliášovi poté, co zabil Baalovy proroky.

Jezábel poslala k Eliášovi posla se slovy: Tak ať mi učiní bohové, a ještě přidají, jestliže zítra touto dobou neučiním tvou duši podobnou duši jednoho z nich. (3) **Když to uviděl, vstal a šel, aby zachránil svou duši**, a přišel do Beer-šeby, která je v Judsku. Tam zanechal svého služebníka. 1 Královská 19:2-3

Dříve než Samuel zabil Agaga, nikdy nevykazoval strach ze Saula. Ten strach být zabit nastal až poté, co on zabíjel. Kdyby byl jeho čin spravedlivý, neměl by strach. Ty účinky se zde ani nezastavily. Když Samuel šel do Jišajova domu, aby pomazal dalšího krále, nevnímal tu pravou osobu.

Stalo se, že když přišli, uviděl Elíaba a řekl si: Jistě je před Hospodinem jeho pomazaný.. (7) Hospodin však Samuelovi řekl: Nehleď na jeho vzhled ani na jeho velkou výšku, **neboť jsem ho zavrhl, jelikož se nedívám na to, na co se dívá člověk. Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce.** 1 Samuelova 16:6-7

V Samuelově rozlišování toho, kdo je ten pravý, je jistá dávka zmatku. Něco oslepilo jeho vnímání, protože Bůh mu řekl, že člověk se dívá na vnější vzhled, a právě Samuel si vybral Elíaba, dívaje se očima člověka. Když byl Samuel povolán, aby pomazal Saula, tak tomu tak nebylo. Bůh byl schopen se Samuelem komunikovat přímo.

Den předtím, nežli Saul přišel, Hospodin odhalil Samuelovo ucho a řekl: (16) **Zítra touto dobou k tobě pošlu muže ze země Benjamín.** Pomaž ho za vévodu nad mým lidem Izraelem. On zachrání můj lid z ruky Pelištejců, protože jsem pohleděl na svůj lid, neboť jeho volání proniklo ke mně. 17 **Když Samuel uviděl Saula, Hospodin mu pověděl: Tak to je ten muž, o němž jsem ti řekl:** Ten bude vládnout nad mým lidem. 1 Samuelova 9:15-17

Je pravda, že Hospodin řekl Samuelovi, že David byl ten, když ho Samuel spatřil, ale tento proces vnesl ducha zmatení ze strany Samuela, k němuž dříve nedošlo. V tomto případě Duch proroctví používá následující příběh jako příkladu, který bychom neměli následovat.

Avšak kdo je schopen vyvolit z rodiny ty dívky, na kterých mají spočinout ty nejdůležitější zodpovědnosti? Jak často se ukázal lidský úsudek klamným! **Připomeňte si jenom zkušenost Samuelovu**, když byl poslán, aby pomazal jednoho ze synů Jesse na krále nad Izraelem. Sedm jinochů ušlechtilého vzezření přešlo před ním. **Když prorok pohleděl na prvního, který byl půvabných rysů, dobře vyvinuté postavy a chování opravdu královského zvolal: „Jistě před Hospodinem jest pomazaný jeho.“** Ale Bůh mu pravil: „Nehleď na tvářnost jeho a na vzrůst jeho, neboť jsem ho zavrhl; neboť nepatřím na to, nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.“ [1S 16,6.7.10]. A tak znělo svědectví o všech sedmi: „Ani těch nevyvolil Hospodin“; a dokud nebyl povolán od stáda David, proroku nebylo dovoleno splnit své poslání. *Výchova 265-266*

Eliab se nebál Hospodina. Kdyby byl povolán na trůn, byl by pyšným a náročným vladařem. *Patriarchové a proroci*, str. 640

Tyto dva body ukazují, že Samuel trpěl následky kvůli zabití jiné osoby. Pán přikázal Samuelovi, aby zůstal na Saulově oslavě, a to proto, aby Samuel mohl objevit zranění, které v něm stále zůstávalo. Pán mu zjevoval Samuelovu povahu a zároveň dovolil, aby Agag přijal důsledky svých rozhodnutí a aby umožnil Izraeli mít víru, že usmíření a spravedlnost byly vykonány. Jak moudrý je náš Otec v nebesích! Jak vážně se snaží oslovit srdce lidí a odhalit jim onu strusku, která v jejich duších zůstává.

Jak úžasné je vědět, že náš Otec v nebi nás neodsuzuje kvůli našim slabostem a chybám. On zařizuje události tak, aby zvýraznily naše charaktery, aby se hřích rozhojnil. Jakmile Samuel projevil svou horlivost, měl čas přemýšlet o tom, co udělal, a modlit se za zbývající zranění ve svém srdci.

Samuel byl tak úžasný Boží muž, který Pánu věrně sloužil po celý svůj život. Pán ho vyzkoušel, aby ho očistil od zbývající strusky v jeho duši a aby ho připravil na nebe.

15. Závěr

Existuje několik dalších bodů, které by mohly být učiněny, ale domnívám se, že byla stanovena jasná řada bodů, které ukazují, že je to právě satanský inspirovaný systém soudu, který si člověk zabořil do své mysli, a který vedl lidstvo k potřebě oběti za smíření. Bůh nikdy nechtěl oběť.

Tehdy, když jsem vaše otce vyvedl z Egypta, nemluvil jsem s nimi proto, abych jim dal přikázání o zápalech a obětech. Jeremiáš 7:22 [B21]

Vždyť jsem s vašimi otci v den vyvedení jich ze země Egypta nepromluvil, aniž jsem jim rozkázal stran věci vzestupných a jiných obětí. Jeremiáš 7:22 [MPCZ]

Připomeňme si, že náš Otec je umístěn v pozici, ve které abychom my uvěřili, že lze dosáhnout usmíření, tak že musí dojít k obětování oběti. Zamýšlet se nad tím, že Bůh byl ochoten vzdát se Svého Syna kvůli naší koncepci spravedlnosti, abychom mohli získat Jeho milosrdenství, tak to je láska, která jde mimo rámec porozumění!

Bůh nezabývá malé děti. Nikdy to nebyla Jeho touha. Když se lidé rozhodnou odmítnout Ho a uctívat jakéhokoli jiného boha ze Satanova výtvoru, tehdy pak milost nakonec musí složit svá křídla a Hospodin musí umožnit uspokojení satanského systému soudu, aby člověk mohl znovu otevřít dveře milosti. Když lidé nenávidí Boha, pak milují smrt a lidské chybné vnímání spravedlnosti pak musí zahrnovat smrt.

Bylo mi ukázáno, že Boží soudy přijdou na lidi tím, že se sami dostanou mimo Boží ochranu. Pán varuje, usměrňuje, napomíná a doporučuje lidem jedinou bezpečnou cestu. Jestliže ti, kteří byli předmětem jeho zvláštní péče, budou nadále chodit svou vlastní cestou, nebudou dbát hlasu Božího Ducha a jestliže i po dalších varováních budou jednat podle vlastní vůle, pak Bůh neporučí svým andělům, aby od nich odvraceli satanovy útoky. *14 Vydané rukopisy s. 3*

Tím největším útokem, který na nás Satan kdy udělal, je jeho padělek systému spravedlnosti. Ježíš přišel odhalit pravdu o Bohu, abychom my mohli pochopit pravdu o Boží spravedlnosti.

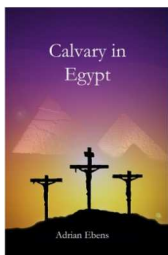
Při pohledu na svatost a slávu Boha vesmíru jsme [z pohledu člověka] vyděšeni; neboť my víme, že jeho spravedlnost mu nedovolí očistit viníka. **Nemusíme však zůstat v hrůze; neboť na svět přišel Kristus, aby zjevil charakter Boha, aby nám ukázal Jeho otcovskou lásku k jeho adoptivním dětem.** Nemáme oceňovat (soudit) Boží charakter pouze na základě úžasných přírodních děl, ale na základě jednoduchého a výtečného života Ježíše, který ukázal (představil) Jehovu jako milosrdnějšího, soucitnějšího, něžnějšího než naši pozemští rodiče. **Ježíš představil Otce jako toho, komu bychom mohli dát naši důvěru a**

předložit naše nedostatky. Když jsme ve strachu z Boha a ohromeni myšlenkou na jeho slávu a vznešenost, Otec nás nasměruje ke Kristu jako na svého zástupce. To, co vidíte zjeveno v Ježíši z něžnosti, soucitu a lásky, je odrazem vlastností Otce. Kříž Golgoty odhaluje člověku Boží lásku. Kristus představuje Panovníka vesmíru jako Boha lásky. Skrze ústa proroka řekl: „Miluji tě láskou, jež trvá navěky, vztahuji se k tobě v milosrdenství.“ {YI 22. září 1892, odst. 2}

Náš Otec projevuje milosrdenství těm, kteří k Němu přistupují v Kristu. Není odsouzení pro ty, kteří vidí Otce skrze pozemský život Kristův. Ti, kteří se nedívají skrze Krista, spatřují Boha jako žárlivého a trestajícího. Budou vidět, že Bůh je jako oni. Bůh dohlédne na to, že samotné volby - Satana a těch, kteří ho následovali – jež učiní a jimž uvěří, budou ty samé věci, které je nakonec odsoudí. Skrze Satanovu modloslužbu podle své vlastní představy, Bůh nabude charakteru jakéhosi soudce, který se zbaví příjemných vlastností otce, a Satan se setká se spravedlností, kterou požadoval.

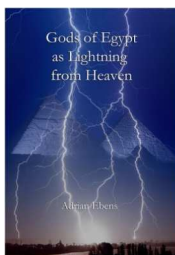
Satan bude souzen podle své vlastní představy o spravedlnosti. Byla to jeho žádost, že každý hřích má být potrestán. Satan řekl: Kdyby Bůh trest prominul, nebyl by Bohem pravdy ani spravedlnosti. Satan se setká s takovým rozsudkem, jaký podle něj měl Bůh vykonat. 12 *Vydané rukopisy* s. 413.1

Golgota v Egyptě

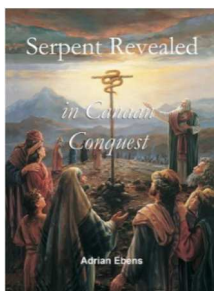
Pečlivě to zvažte. Mysl římských vojáků byla ovládána Satanem, a přesto jejich dech, jímž žijí, je tím životem, kterým je obdařen každý člověk po příchodu na tento svět. Kristova moc v lidských duších je využívána Satanem k tomu, aby JeJ mohl přitlouct na kříž. Na moment se zastavte a zvažte to. Jediný výjev římského vojáka, jak drží kladivo a zaráží hřebík do těch vzácných rukou Spasitele, je klíčem k pochopení morové nákazy Egypta a všech ničivých sil, které zemi zasáhly.

Bohové Egypta jako Blesk z Nebe

Bible obsahuje několik příkladů lidí odsouzených k ukamenování kvůli jejich přestoupením. Kde se tato praktika vzala? Vnukl Bůh tento nápad Mojžíšovi nebo přišel od jiného zdroje? Je možné, že rozsudky uvalené na Izrael mají spíše vztah s jejich představami o soudu než s Bohem samotným? Změnil něco hřích zlatého telete ve vztahu mezi Bohem a Izraelem? Je důležité to vědět? Kdo má uši k slyšení, ať naslouchá.

Odhalení Hada v dobytí Kanaánu

Jak se smiřujeme s celosvětovým vyvražďováním národů Izraelem, který pozvedl meč vůči slovu Kristovu?

... Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou.

Ne jen muži, ale také ženy a děti:

Deuteronomium 2:34 V té době jsme dobyli všechna jeho města a každé město jsme zasvětili zkáze, na muže, ženy i malé děti. Nenechali jsme nikoho přežít.

Vrozená spravedlnost a smíření

V životě Saula a Agaga

Zabití Amalekoců včetně žen a dětí je v Bibli jedním z nejobtížnějších příběhů na vysvětlení. Proč k tomu bylo přikázáno ve jménu Boha?

Jak lze tento příběh pochopit ve světle kříže?

Tajemství kříže vysvětluje všechny ostatní záhady. Ve světle, které proudí z Kalvárie, se vlastnosti Boha, které nás naplňovaly strachem a hrůzou, zdají krásné a přitažlivé. Milosrdenství, něha a rodičovská láska jsou vidět, jak se mísí se svatostí, spravedlností a mocí. I když vidíme vznešenost Jeho trůnu, vysokou a pozvednutou, vidíme Jeho postavu v jejích milostných projevech a chápeme, jako nikdy předtím, význam tohoto upřímného titulu, Náš Otče. {GC 652.1}

Satan představil padělek systému soudu, který infikoval celý vesmír. Požadavek na trest za přestoupení se stal téměř univerzální. Jak je možné, aby se satanova spravedlnost smysluplným způsobem setkala s Božím milosrdenstvím, které otevírá srdce člověka vzhůru k Bohu?

To zázraky kříže to všechno vysvětlují a ještě více. Čtěte a objevte pravdu na tuto otázku a buďte osvobozeni od toho otřesného přesvědčení, že přímo Bůh Ježíše Krista ničí malé děti.